

a prop

Butlletí quadrimestral de la Comunitat de Jesús
Juny 2022 - Núm. 78 Any 26

Paraules de Papa a l'Associació FS Charles de Foucauld

**Carlos de Foucauld,
un sant evangèlic**

La persona como ser social

Canonització de Sant Carles de Foucauld

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Núm. 78
Juny 2022
Any 26
Butlletí quadrimestral

Edita :
COMUNITAT DE JESÚS
C/ Joan Blanques, 10
08012- BARCELONA
Tel. 932134110

e-mail:
comunitatdejesus@gmail.com

web:
www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal:
T-1538/97

"Més a prop" butlletí informatiu de la Comunitat de Jesús no comparteix necessàriament les opinions dels seus col·laboradors.

Al tancar aquesta edició rebem la notícia de la mort el dissabte 25 de juny a Haití de la germaneta de l'Evangeli Luisa dell'Orto, després de rebre trets d'arma de foc mentre anava amb cotxe. Ens unim en la pregària de tota la família Espiritual de Ch F. en aquets moments de dolor per la pèrdua de la germaneta Luisa i per la violència que pateix el poble d'Haití. En el proper número en donarem més informació

DIUMENGE DIA 24 D'ABRIL a les 12 del migdia al SINDICAT

Presentació
del llibre
"MIRADAS"
i de
l'exposició
dels dibuixos
originals del
llibre

La presentació comptarà amb l'autor dels
dibuixos el sr. Marcelino Pérez Iniesta

Es podran adquirir els
dibuixos originals del llibre
dels veïns de Tarrés

Ajuntament de Tarrés Comunitat de Jesús

03
Des del Grup de Servei

04
Vida de Comunitat

06
A fons
La persona como ser social

12
Canonització de San Carles de Foucauld
Paraules del Papa a l'AFSChF
Tots els camins porten a Roma
Charles de Foucauld, un sant evangèlic
Paraules de presentació del llibre "Temps agraït per C F"
Meditació pel 15 de maig de 2022

21
Ens diuen
Si empiezas a hablar con los árboles estás jodido
Experiència de la meua estada a Kandandú
Homília de Dijous Sant, Tarrés 14 d'abril de 2022

25
Llegint a...
Pensant en la propera canonització de Carles de Foucauld
El carisma de Ch F no és un repte, sino una docilitat
El cartògraf sant

27
El racó de la mussa
Senderos de vida
Tiempo agradecido por el testimonio de Carlos de Foucauld
Exposició "Miradas", Tarrés 24 d'abril de 2022
La cuinera misteriosa

28
Sigfrid

Exposició de dibuixos "Miradas", Tarrés 24 d'abril de 2022

Des del Grup de Servei

Trobada dels membres de l'Associació FSCF amb el Papa Francesc, 18 de maig

“viure una espiritualitat de la fragilitat”, no com un obstacle, sinó com una superació. I viure, també, aquesta fragilitat amb creativitat, com a font de dinamisme.

Us fem a mans el MÉS A PROP número 78. Un nou recull de la nostra vida de Comunitat. Emotiu i ple de signes de renovellament i esperança.

Tanquem aquest *curs* que ens hem pogut tornar a trobar de forma presencial, hem gaudit de la pau i el silenci de Tarrés, hem compartit els recessos i la Pasqua, i el darrer recés ha estat a Montserrat, a on de nou, ens hem sentit acompanyats per la comunitat benedictina, representada pel P. Lluís Planas, el nostre consiliari i per l'Abat el P. Manel Gasch.

La recent canonització de Carles de Foucauld, fa que sorgeixi un despertar de la seva espiritualitat, obrint-se encara més al món.

I això ens dona força per fer visible el seu missatge: la vida de Natzeret, la pregària, l'acompanyament als més senzills, als més pobres. Carles de Foucauld ens demana de viure junts el camí de la seva petitesa.

No passem per alt la trobada Internacional de la Família de Foucauld, també a Roma. Vam poder viure i compartir amb persones plenes d'un esperit acollidor, senzill, transparent... Compartir la realitat de fer-nos grans en les nostres comunitats, i els reptes tan significatius que això comporta, com “viure una espiritualitat de la fragilitat”, no com un obstacle, sinó com una superació. I viure, també, aquesta fragilitat amb creativitat, com a font de dinamisme.

Cal adaptar les estructures a la nova realitat, a la dispersió i la diversitat en el

món. Promocionar el treball en grup, el suport entre comunitats i fraternitats, cercar un equilibri amb les persones properes, ser corresponsables. Prendre consciència que quan un està limitat, amb dificultats de salut necessita la seva pròpia cura i per això cal equilibrar l'atenció a l'interior personal i comunitari amb l'acolliment i cura de persones de fora de la comunitat.

Caminem d'aquesta manera, sense discutir dogmes i teories, fem recerca de la unitat i de l'esperança, fomentem el diàleg interreligiós. Siguem capaços de fer una església acollidora d'homes i dones, amb tot el que això suposa. Lluitem per aquest món marcat per la violència, els egoismes, la guerra...

Fem un compromís per la PAU, pels més desamparats. L'evangeli ha de ser la nostra referència, la nostra realitat més pròxima, restem oberts al món, no només per donar, estar obert vol dir també saber rebre. Tingueu un bon estiu...

Vida de Comunitat

6 febrer El P. Michel Lafon compleix 100 anys a la residència de les germanetes dels pobres de Burdeos. La Comunitat de Jesús el felicitem per videoconferència i s'uneix als seus cuidadors, amics i membres de la gran família espiritual de Carles de Foucauld en aquest dia especial d'acció de gràcies per la seva llarga vida de difusió del testimoni del P. Albert Peyriguère, vivint primer a El Kbab i després a Burdeos. Cal recordar els estrets lligams d'amistat que l'uneix amb la Comunitat de Jesús, llegant documentació i objectes d'Albert Peyriguère a la Comunitat, com els rosaris, el calze i la patena. Periòdicament, la Comunitat està en contacte amb els seus cuidadors.

12 febrer Germans de comunitat participen en la trobada: Junts caminem per la família al santuari del Llorito de Tarragona

19 febrer Germans de comunitat participen en la I Jornada arxidiocesana de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Tarragona

19 i 20 febrer Recés de comunitat per zoom amb reflexió de Joaquín García Roca sobre "La persona com a ésser social. El jo relacional. La relació i responsabilitat amb el món i la natura".

1 març Visita de Mns. Cristóbal López, cardenal de Rabat a la parròquia de Sant Bernat Calvó de Reus amb la celebració de l'eucaristia i xerrada col·loqui posterior sobre la situació de l'església al Marroc. El P. Albert Peyriguère és un referent al Marroc en el diàleg i convivència entre musulmans i cristians. La Comunitat va portar per la celebració el calze i patena del P. Albert Peyriguère, donació a la Comunitat l'any 1999 del P. Michel Lafon (continuador de la presència del P. Peyriguère després de la seva mort a El Kbab fins al seu retir a les germanetes dels pobres de Burdeos). La Comunitat i la parròquia va regalar a Mns. Cristóbal una fusta pirogravada amb la imatge del P. Peyriguère i una frase seva

4 a 6 març Trobada anual per vídeo conferència dels representants de la "Família Carlos de Foucauld" al nostre país

10 març Presentació a la Llibreria Claret de Barcelona del llibre "Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld" de Joan Figuerola i Josep Bofarull amb unes paraules de presentació dels autors, de M. Teresa Masqué i la presentació del llibre de l'arquebisbe de Tarragona Joan Planellas

18 març Germans de comunitat assisteixen a una xerrada de Margarita Saldaña a la Parròquia de Sant Pau de Badalona: "Una espiritualitat de la

Trobada amb Margarita Saldaña Badalona, 18 de març

Eucaristia a la Llar de Betània Reus 31 de març

Trobada amb l'arquebisbe Joan Planellas, Tarrés 27 de març

vida quotidiana. San José y Carlos de Foucauld", proposant una futura trobada a Tarrés

21 març Germans de comunitat assisteixen a la xerrada sobre Carles de Foucauld que fan Josep i Mariona a la parròquia de Sant Francesc de Tarragona dins el cicle de xerrades en temps de Quaresma

25 març xerrada sobre el missatge de Carles de Foucauld de Joan Figuerola a la Prioral de Reus en el marc de les 48 hores de pregària continuada en temps de Quaresma

26 i 27 març Recés de comunitat a Tarrés amb la conferència en línia de Mariola López Villanueva, germana del Sagrat Cor sobre "La persona com a ésser espiritual. El jo espiritual. Creixement interior i cura de la nostra espiritualitat", i l'experiència personal de la germaneta de Natxaret Else Vanbergen. Al diumenge trobada a Ca l'Hostal amb Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona per compartir amb ell la vida de comunitat. L'arquebisbe presideix l'eucaristia a l'església parroquial (amb la benedicció del nou icona de Carles de Foucauld pintat per Marcelino Pérez de Murcia per a la capella de Ca l'Hostal), comparteix una estona amb el poble, visita de les cases de comunitat i participa en el dinar de germanor a la pallissa del Ton.

30 març Diferents germans de comunitat participen en la xerrada sobre el missatge de Carles de Foucauld a la parròquia de la Divina Pastora de Vic.

31 març Eucaristia a la capella de Joan Blanques a Barcelona presidida per Mn. Gerard en record del P. Antoni Andrés.

31 març Xerrada de Joan Figuerola sobre el missatge de Carles de Foucauld a la parròquia de Sant Bernat Calvó de Reus.

3 abril Trobada de les famílies Figuerola Balañà a la pallissa del Ton.

14 a 17 abril Celebració de la Setmana Santa a Tarrés presidint les celebracions el P. Ignasi Olivé. A la vetlla pasqual beneeix la nova icona de Carles de Foucauld pintat per Joan Nin per la capella de la Llar Mare de la Comunitat a Joan Blanques de Barcelona

21 a 24 abril Trobada a Tarrés de germans de comunitat amb Marce i Chus de Murcia per compartir i preparar l'exposició de dibuixos de les persones que van acollir la Comunitat de Jesús a Tarrés als inicis, germans de comunitat, amics i membres de la Fraternitat de Murcia. El diumenge diada de Sant Jordi s'inaugura l'exposició "Miradas" a la sala del Sindicat de Tarrés. Les aportacions econòmiques recollides amb aquesta obra son destinades a la causa solidària que porta a terme Aurelio Sanz a Burquina Faso

24 abril Mor als 80 anys el P. Josep Masot monjo de Montserrat i director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Donem el condol a la comunitat monàstica del monestir.

29 abril Mor als 91 anys Maria Antònia Canals, pedagoga, matemàtica i membre de la Fraternitat Carles de Foucauld de laiques consagrades, amiga des dels inicis

Camí de la creu de divendres sant Tarrés 15 d'abril de 2022

Missa acció de gràcies al seminari de Barcelona, 9 de maig

del Pere Vilaplana i la Comunitat

9 maig Eucaristia al seminari conciliar de Barcelona presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mns. Xavier Vilanova, d'acció de gràcies amb motiu de la propera canonització de Carles de Foucauld, organitzada pels diferents grups de la Família espiritual de Carles de Foucauld. Abans hi ha un temps de compartir amb una petita xerrada amb imatges sobre Carles de Foucauld.

14 a 21 maig Germans de la Comunitat participen en la celebració de la canonització de Carles de Foucauld a Roma. Mercè i Imma participen en l'assemblea de l'Associació internacional de tots els grups seguidors de Carles de Foucauld. Els seus membres el dimecres dia 18 tenen una audiència amb el Papa Francesc i li fan participar del camí comú de seguiment del carisma foucauldian arreu del món.

22 maig Joan Figuerola participa en la celebració col·lectiva del sagrament d'unció a la Prioral de Sant Pere de Reus. I a la tarda a la celebració de la

Via Lucis a la parròquia de Sant Joan de Reus

26 maig Acte de difusió sobre Carles de Foucauld a la basílica de Santa Maria de Vilafranca amb reflexió de Mn. Josep M. Fisa i testimonis de la Núria, germaneta de Jesús i de Teresa Masqué de la Comunitat de Jesús

28 i 29 maig Assemblea de comunitat a Tarrés amb la celebració de les vespres a l'ermita de Santa Creu i sopar de germanor a la Pallissa del Ton. El diumenge trobada de comunitat per compartir la celebració de la canonització a Roma i la trobada de representants de la "Famille Spirituel Charles de Foucauld"

La persona como ser social

La relación con los otros y nuestra responsabilidad social

Recés, 22 de febrer de 2022

Para empezar quiero compartiros lo que fue mi experiencia a mi regreso de Guatemala hace algo más de 10 años. En la primera entrevista con el obispo renuncié a una pastoral parroquial y opté por continuar en una pastoral misionera, en salida, tratando de abrirme camino en un ambiente desconocido aunque se trataba de mi ciudad. Me incorporé a una comunidad cristiana de base que conocía bien desde muchos años y me comprometí con el Voluntariado de dos ONGs, lo que me permitió el contacto con personas de muy distintos ambientes y realidades desconocidas para mí de la vida de mi ciudad. Esto me condujo a dos realidades que en la actualidad vitalizan mi vida como ciudadano, mi fe en Jesús y mi compromiso por el Reino:

1) Se amplió mi familia. Comparto casa, mesa, alegrías, dificultades, estrecheces y proyectos con una familia de Senegal integrada por un matrimonio y tres hijos de 16, 4 y 1 año y medio y que dejaron en Senegal otros dos hijos de 14 y 12 años. Compartimos también la fe y la confianza en Dios que ellos llaman Allah y yo, sencillamente, Padre. Un gran regalo inesperado para mí.

2) Se concretó mi opción por los pobres en este momento con la preocupación y relación con las personas migrantes, su mundo, sus rostros, sus historias, sus sueños, su vía-crucis... lo que me llevó al compromiso con el Círculo de Silencio. Desde ahí, desde esta experiencia es que me propongo compartir con vosotras/os esta reflexión que hago desde mi condición de creyente en Jesús de Nazaret, mi compromiso con la causa de las personas migrantes y refugiadas y mi esfuerzo diario por responder a las llamadas que Dios me va haciendo desde las personas con las que me encuentro y relaciono cada día en casa y en el ambiente en que me muevo.

Lo haré con el esquema de la revisión de vida: Ver Juzgar y Actuar. No pretendo tanto informaros de una realidad que, sin duda conocéis, sino qué nos preguntemos qué nos está diciendo Dios a través de esta realidad de las personas migrantes y en busca de asilo en este momento concreto en que vivimos. Conecto así con el trabajo programado de la comunidad para este curso: La persona como ser social: el yo relacional. La relación con los demás y nuestra responsabilidad social.

Título: PUEBLO MIGRANTE:

Kairós y reto a nuestra fe en el evangelio del Reino.

Primera parte: VER ¿De qué hablamos?

1. Hablamos de un pueblo en éxodo. Las migraciones humanas son un fenómeno tan antiguo como la humanidad. No existiría la humanidad como la conocemos hoy si el hombre no se hubiera movido, si no hubiera buscado constantemente mejores condiciones de vida. Migrando, el ser humano ha afinado una de sus características más importantes para garantizar la subsistencia: la capacidad de moverse y adaptarse. A pesar de esto, la migración es en la actualidad, uno de los temas más controvertidos en el debate político de todo el mundo. Según las estimaciones de Naciones Unidas, el número de migrantes internacionales a nivel mundial aumentó considerablemente durante los últimos veinte años llegando a 281 millones de personas en 2020. Más de 84 millones son personas que se han visto forzadas a abandonar su hogar para salvar sus vidas (Refugiados). Si pudiéramos reunirlos en un solo espacio geográfico supondría el quinto país más poblado del planeta. Un pueblo integrado por personas de toda raza, lengua, color, origen y, mayoritariamente, pobres. Es por esto que hablo de "pueblo en éxodo, migrante".

2.- Este pueblo no se mueve por gusto, por hacer turismo, por el placer de conocer el mundo... sino la mayoría de las veces por necesidad. Huye para salvar su vida. Es un pueblo golpeado, asfixiado, empobrecido, crucifi-

La causa fundamental del aumento constante de personas migrantes y que está a la raíz de muchas otras causas es el modelo económico en que vivimos, el sistema capitalista neoliberal

cado, pero no vencido sino resiliente. Las causas de las migraciones son muy distintas: económicas, políticas, sociales o ecológicas. Pero la causa fundamental del aumento constante de personas migrantes y que está a la raíz de muchas otras causas es el modelo económico en que vivimos, el sistema capitalista neoliberal, impuesto globalmente. Sistema, radicalmente injusto, depredador, que, como dice FT.n.22 “no duda en explotar, descartar, e incluso matar al hombre” y que ha conducido a la humanidad a una desigualdad extrema, escandalosamente inhumana. “Mientras una parte de la humanidad vive en opulencia, otra parte, la mayor, ve su propia dignidad desconocida, despreciada o pisoteada y sus derechos fundamentales ignorados o violados” Mientras este sistema económico y esta desigualdad se sigan extendiendo y profundizando, como es el caso, el fenómeno migratorio irá en aumento porque la pobreza y la violencia no son fruto de la casualidad, sino consecuencia del egoísmo y la ambición de una minoría.

3.- Hablamos de un pueblo empobrecido a causa de la globalización neoliberal y políticas neocoloniales que llega a nuestras fronteras, a nuestras puertas, buscando pan, paz y vida digna. A esta causa apunta el Papa Francisco cuando en el n° 53 de la EG nos habla de la economía de la exclusión: “Hoy tenemos que decir ‘NO a una eco-

No somos
inocentes, somos
culpables y
corresponsables del
pecado estructural y
colectivo de este
mundo injusto.
Nuestro bien-estar
tiene mucho que ver
con su mal-vivir

nomía de la exclusión y la inequidad’. Esa economía mata....Hoy todo entra dentro del juego de la competitividad y de la ley del mas fuerte, donde el poderoso se come al más débil. Grandes masas de la población se ven excluidas y marginadas: sin trabajo, sin horizontes, sin salida. Se considera al ser humano en si mismo como un bien de consumo que se puede usar y luego tirar. Hemos dado inicio a la cultura del descartar que, además, se promueve. Ya no se trata simplemente del fenómeno de la explotación y de la opresión, sino de algo nuevo: Con la exclusión queda afectada en su raíz la pertenencia a la sociedad en la que se vive, pues ya no se está en ella abajo, sino que se está fuera. Los excluidos no son explotados, sino desechos sobrantes.

Frente a la realidad de la población migrante, los países desarrollados se atrincheran para defenderse de los que califican y tratan como invasores. Las políticas migratorias de UE y España, en concreto, miran este fenómeno migratorio como un problema de seguridad y defensa. Su único objetivo es el control y defensa de sus fronteras para impedir, por todos los medios, la entrada de personas migrantes, aunque sea a costa invertir 10 mil millones en su política securitaria en las fronteras, y violar sistemáticamente los derechos humanos fundamentales y los tratados Internacionales de los que se presume cínicamente.

No les conmueven los miles de muertos en las rutas migratorias, especialmente en el Mediterráneo, que parece utilizarlos a su favor como medida disuasoria, para que otros escarmienten en cabeza ajena. Según “Caminando Fronteras”, durante el año 2021 han muerto o desaparecido en el mar intentado llegar a costas españolas 4.404 (600 mujeres y 205 niños). 103% más que en el 2020. Una media de 12 víctimas mortales cada día. La gran mayoría en la ruta Canaria con 4.016 personas muertas o desaparecidas. Y en el Mediterráneo Central han muerto o desaparecido al menos 1.700 personas (OIM).

4.- Hablamos de un pueblo empobrecido, en éxodo hacia lo que consideran “Tierra Prometida” y que se tropieza con sistemas de seguridad muy sofisticados y con el cartel de ¡No sois bienvenidos! ¡Prohibido el paso si sois pobres. Después de afrontar miles de peligros de toda clase, cruzando desiertos y fronteras, sufriendo hambre y sed, sometidos a chantajes, abusos, vejaciones, trabajos degradantes y en condiciones de esclavitud en un viaje que dura meses y años, llegan a España, la Europa soñada, “desconocida” pero idealizada. Y se tropiezan con una realidad inesperada: La Europa-Fortaleza que les mira como enemigos peligrosos, invasores, delincuentes e intrusos. La UE, que bendice la libre circulación de los capitales y productos y cuyas empresas transnacionales entran, explotan y trafican con las materias primas de los países emisores de migrantes, no está dispuesta a permitir la libre circulación de las personas.

5.- Por eso, hablamos de un pueblo rechazado. La UE tiene unas políticas conservadoras y unas leyes migratorias represivas, centradas en un único objetivo: Impedir que entren, y que se concretan en tres verbos y tres políticas:

A. FORTALECER LAS FRONTERAS, levantado muros y vallas y externalizando el control de fronteras mediante pago a terceros países-puente y condicionando ayudas al desarrollo a su fiel colaboración en frenar la emigración desde los países de origen.

B. CRIMINALIZAR A LAS PERSONAS MIGRANTES Y A QUIENES LES DEFENDEN. Para ello, a) levanta muros psicológicos cargados de prejuicios y estereotipos que separan y profundizan la sima entre el nosotros y el ellos, de los que nos tenemos que defender y b) levanta barreras jurídicas mediante unas leyes de extranjería pensadas y dirigidas a hacer muy difícil la vida a los que logran entrar ilegalmente, como un elemento disuasorio. Legalizan prácticas que violan los derechos humanos fundamentales e imponen unas condiciones durísimas para conseguir los “papeles”, el derecho a trabajar y ser alguien en esta sociedad, a asilo y para conseguir la condición de refugiado.

C. EXPLOTAR LABORALMENTE A LA POBLACIÓN MIGRANTE. En vez de facilitar la regularización de personas sin papeles para trabajar legalmente, se les mantiene como irregulares lo que favorece su vulnerabilidad y sobreexplotación en trabajos que nadie quiere, mal pagados y con unas condiciones laborales de cuasi esclavitud.

Segunda parte:

JUZGAR ¿Qué nos jugamos?

Somos un grupo de personas que creemos en el Dios de Jesús, un Dios que nos ama y porque nos ama vive en nosotros y con nosotros, nos acompaña y se nos comunica, nos habla, nos envía mensajes, nos manda señales. Concilio Vat.II ya nos dice que El Espíritu de Dios se mueve, actúa y nos habla en los acontecimientos de la vida, tanto de nuestra historia personal como de la humanidad y del mundo, en los signos de los tiempos. Por eso, no podemos eludir la pregunta: ¿Qué quiere decirnos Dios en todo esto?

¿Cuál es su voluntad?

1.- El fenómeno migratorio, un signo de los tiempos y lugar teológico, de encuentro con Dios. Ante los millones de personas migrantes en la actualidad, no podemos evitar el sentirnos interpelados por dos preguntas:

1ª/ Con el Apocalipsis nos preguntamos: Esta gran multitud de todas las naciones, razas, lenguas, culturas, religiones...obligada a salir de su tierra en busca de una vida mejor y caminando por tierra, mar y aire hacia los países del “norte global” hasta tocar nuestras puertas, ... ¿quiénes son y de dónde vienen?...Y les cuadra a la perfección la respuesta que le dan al vidente: “Estos son los que vienen de la gran tribulación, los que han lavado sus ropas y las han blanqueado en la sangre del Cordero”. Podíamos decir algo más: Es el mismo Cordero degollado el que viene en cabeza con ellos y que, identificado plenamente con ellos, reclama nuestra acogida compasiva y fraterna. No es exagerar: Mateo 25: “Tuve hambre y me disteis de comer... fui extranjero y me acogisteis...”...

2ª/ Por más que queramos evitarlo, siempre nos persigue la eterna y machacona pregunta de Dios a Caín: “¿Dónde está tu hermano?” Y en esta ocasión no es justo responder a la manera de Caín: “No lo sé ¿Acaso es mi obligación cuidar de él? Y la acusación demasiado directa de Dios: ¿Por qué has hecho esto? La sangre de tu hermano que has derramado sobre la tierra me pide a gritos que haga justicia” (Gén. 4, 9- 10). Es duro decirlo, no somos inocentes, nuestras manos están manchadas de sangre. Somos culpables y corresponsables del pecado estructural y colectivo de este mundo injusto. Nuestro bienestar tiene mucho que ver con su

Este pueblo migrante es un Kairós en el que Dios mismo se nos acerca, nos visita.

Un lugar teológico en el que el propio Jesús nos sale al encuentro exigiéndonos justicia, empatía, solidaridad y amor compasivo

mal-vivir. Es una constante transversal en la Biblia: El grito de la sangre del inocente, siempre llega a los oídos y encuentra eco en el corazón de Dios y tendrá consecuencias. La sangre del inocente grita. El amor de Dios es universal, pero también es parcial a favor del pobre.

2.- Las personas migrantes son un verdadero Kairós. Para mí, este pueblo migrante, en marcha por todos los caminos del planeta es un tiempo de gracia, un Kairós en el que Dios mismo se nos acerca, nos visita. Son un lugar teológico en el que el propio Jesús nos sale al encuentro y nos convoca en la persona de los migrantes, refugiados y los nadies de la tierra, exigiéndonos justicia, empatía, solidaridad y amor compasivo. Los creyentes no podemos tener miedo, como los que no tienen esperanza. Es un Kairós, el paso del Señor por nuestra vida personal, eclesial y socio-política, una oportunidad de salvación, que se expresa como un toque de atención, una llamada a conversión para este mundo desigual y fraticida, pero amado por Dios hasta la locura. Dios viene con ellos, los pobres, nos ama y nos llama desde ellos a someternos a un juicio sanador para discernir lo que es trigo de lo que es cizaña en nuestro estilo de vida. No viene para dejar las cosas como están, sino para ayudarnos a conducir nuestra historia actual hacia los valores del Reino de Dios.

3.- Las personas migrantes encarnan un desafío profético. En este tiempo posmoderno, los países desarrollados y “ricos” nos hemos cargado el mismo concepto de verdad y, por supuesto, estamos orgullosos de haber acabado con las viejas utopías. Estamos de vuelta de todo. Hemos perdido la capacidad de soñar y hemos matado la esperanza, que es justamente la fuente y el secreto de la verdadera alegría. Solo aspiramos a tener más para consumir más, pero no ser distintos. Y nosotros, ¿todavía somos capaces de soñar? El Papa Francisco no pierde la ocasión de invitarnos a soñar, a recuperar el sentido profundo de la vida a nivel personal, como iglesia y como humanidad. Pienso que en nuestra actitud y nuestra respuesta ante las

personas migrantes y refugiadas nos estamos jugando nuestra condición de creyentes en Jesús de Nazaret, el sentido profundo de nuestro compromiso cristiano al servicio del Reino de Dios y nuestra credibilidad como Iglesia católica.

El pueblo migrante, además de encarnar en su vía crucis los dolores y la condena injusta del Siervo de Yahvé, encarna también en el mundo actual la misión de todos los profetas enviados por Dios: a. denunciar el pecado y el mal personal y estructural; b. anunciar la utopía de un mundo más justo, reconciliado y nuevo y sembrar y movilizar la esperanza. Estoy convencido de que las personas migrantes, en su pobreza y vulnerabilidad y resiliencia, son portadoras de grandes valores humanos, culturales y espirituales que 6 pueden ayudarnos a reencontrar la utopía, la esperanza y el camino hacia un mundo más justo, más humano y más fraterno. Con ellos viene la llamada de Dios a salir de nuestras zonas de confort y conformismo y para recuperar viejos sueños y esperanzas y ponernos en camino hacia un cambio necesario y urgente de nuestra vida personal, social, política y religiosa. Estos desafíos proféticos que vienen de las personas migrantes podríamos concretarlos en estos en estos principios utópicos que nos deben movilizar y humanizar:

3.1.- Ningún ser humano es ilegal. Somos un solo mundo. Frente a nuestra concepción nacionalista, individualista, fragmentada del mundo y de la humanidad, donde las fronteras marcan la diferencia entre el nosotros y el ellos, las personas migrantes nos anuncian la utopía de otra concepción del ser humano y del mundo: un mundo sin fronteras que es la tierra y patria de todos, sin muros ni barreras, intercultural, multirracial, plurilingüe, interreligioso, inclusivo... casa común de la humanidad.

3.2.- El otro es una persona, un ser humano como yo. Somos una única humanidad. Es muy inspiradora una categoría fundamental, venida de África, mucho más pobre que nosotros, pero más rica en solidaridad. Esta categoría se expresa por la palabra Ubuntu, que significa: “Yo soy nosotros” o “yo solo soy yo a través de ti” que es un recono-

En nuestra respuesta ante las personas migrantes y refugiadas nos estamos jugando nuestra condición de creyentes en Jesús de Nazaret, el sentido profundo de nuestro compromiso cristiano al servicio del Reino de Dios

cer que “el otro” es esencial para que yo exista en cuanto humano y civilizado. Las personas migrantes nos demandan y reclaman un mundo que reconoce la igual dignidad de todas y de todos y la riqueza que aportan las legítimas diferencias de raza, sexo, color, cultura, religión, país de origen...y que pone la dignidad de la persona humana en el centro. Las personas migrantes nos quitan las caretas de defensores de los DD.HH. de los que presumimos y sacan a la luz nuestro verdadero rostro, bastante parecido al de Caín.

3.3.- El otro es mi hermano. Somos una gran familia humana. Las personas migrantes nos anuncian el valor la fraternidad universal, la utopía de la humanidad como una gran familia, un mundo solidario y fraterno que encuentra la paz en el sentido comunitario de la vida, en el encuentro enriquecedor de pueblos y culturas diferentes, en la ayuda mutua, en el amor hecho empatía, compasión, y acogida fraterna especialmente a aquellas personas más vulnerables. Y, al mismo tiempo, denuncian las leyes migratorias injustas y racistas que discriminan, excluyen, criminalizan y provocan la muerte de personas inocentes.

3.4.- El otro es la carne de Cristo (Papa Francisco). Somos todos miembros del cuerpo de Cristo, diversos pero unidos por el mismo Espíritu de Vida. Las personas migrantes nos recuerdan a los que somos Iglesia de Jesús nuestra condición de pueblo itinerante, “en salida” hacia todos los caminos del mundo, ligera de equipaje, pobre y para los

Y tristemente parece que crece en el mundo lo que el Papa Francisco llama la globalización de la indiferencia y la cultura del descarte

pobres, cuidadora de la vida, hospital de campaña, madre y maestra en enjugar las lágrimas, lavar los pies adoloridos y comunidad samaritana que se acerca a los heridos que encuentra en los márgenes de los caminos de la Galilea global, que defiende la vida de los empobrecidos frente a los servidores del Dinero y el Poder. Y denuncian el miedo y la instalación de la iglesia de Jesús encerrada en el “mundo lejano, paralelo y aséptico” de nuestros templos y nuestros cultos, su fijación en el pasado, en un dogma y una moral anquilosadas y su falta de fe en el evangelio del Reino de Dios que predica.

Tercera parte: ACTUAR ¿Qué podemos hacer?

El Papa Francisco en su Encíclica “Fratelli Tutti” ha tenido el valor de presentar la parábola del Buen Samaritano como hoja de ruta para que la humanidad vaya encontrando caminos hacia la fraternidad universal, una fraternidad abierta, “que vaya más allá de las barreras de la geografía y del espacio y permita reconocer, valorar y amar a cada persona más allá de la cercanía física, más allá del universo donde haya nacido o donde habite” (n.1)

Ante las personas migrantes expoliadas, apaleadas, heridas y dejadas medio muertas por los caminos de la historia solo caben dos posturas: la indiferencia, pasar de largo o detenerse. Y tristemente parece que crece en el mundo lo que el Papa Francisco llama la globalización de la indiferencia y la cultura del descarte. En Europa y España y en todo el mundo hay muchas personas, creyentes y no creyentes, cristianos y no cristianos, comunidades, colectivos, asociaciones, ONGs implicadas y comprometidas en salvar vidas, curar heridas, acoger, acompañar y servir a las personas migrantes que encontramos

por el camino, así como en defender sus derechos y denunciar las violaciones a su dignidad de personas. Tengo por seguro que las personas que estamos aquí pertenecemos a ese colectivo amplio y solidario de personas que sueñan con un mundo fraterno y ya estamos trabajando, cada uno en lo que puede, en este servicio samaritano a las personas inmigrantes y refugiadas, promoviendo esa otra globalización de la compasión.

El Papa Francisco en distintos documentos y en diversas ocasiones no se cansa de recordarnos los cuatro verbos que deben ser orientadores de nuestra acción y compromiso con nuestros hermanos inmigrantes. Solo pretendo recordar los cuatro verbos que nos sugiere el Papa Francisco y que, por sí solos, son un programa de acción para ir profundizando, iluminando y realizando cada quien según sus capacidades y posibilidades: Acoger, Proteger, Promover e Integrar. Cada uno de estos verbos comporta, por una parte, un gran abanico de posibilidades solidarias y, por otra, resonancias, referencias y luces muy queridas y concretas para los que andamos siguiendo Jesús ayudados por el testimonio de Carlos de Foucauld.

Me atrevo a añadir otro verbo que me parece muy necesario y que va más allá de la ayuda humanitaria. Me refiero a Defender. Puede estar incluido en el Proteger, pero cuando vemos y oímos crecer y extenderse entre la gente sencilla el discurso del odio, del rechazo, de la xenofobia predicado por los partidos de extrema derecha y por mucha gente de nuestras iglesias, creo que no podemos callar, no tenemos derecho a tragar y pasar de largo sin reaccionar ante unos sentimientos tan contrarios a lo que hemos visto, oído y aprendido en la Persona de Jesús.

Mons. Santiago Agrelo: "Como cristianos estamos llamados a un amor sin fronteras y sin límites, signo y testimonio de que podemos ir más allá de los muros del egoísmo y de los intereses personales y nacionales; más allá del poder del dinero que a menudo decide las causas de los 8 pueblos; más allá de las vallas de las ideologías, que dividen y amplifican el odio; más allá de todas las barreras históricas y culturales y, sobre todo, más allá de la indiferencia."

Animado por Jesús y el testimonio del Hno. Carlos os comparto tres llamadas que a mí, personalmente, me orientan y mantienen en tensión mi fe en Jesús de Nazaret y mi compromiso con el evangelio del Reino. Os las propongo por si os ayudan en vuestro compartir comunitario ahora o en vuestra reflexión personal en otro momento:

- 1) ¿Vivo con alegría la grandeza de ser pequeño?
- 2) ¿Vivo con fidelidad la grandeza de "lo pequeño"?
- 3) ¿Vivo y apoyo con esperanza la grandeza de "los pequeños"?

Son tres valores muy evangélicos y muy foucauldianos, que todos venimos profundizando y trabajando ya muchos años, nos hacen vivir agradecidos, caminar en humildad y fraternidad y aportar amor y esperanza a esta sociedad y a esta Iglesia desde nuestro pequeño Nazaret.

Canonització de Sant Carles de Foucauld

PAPA FRANCESC

Paraules del Papa a l'Associació Famille Spirituel Ch. F.

Salutació del Papa Francesc

Benvolguts germans i germanes,
Benvinguts! Estic content de conèixer-vos i de compartir amb vosaltres la joia de la canonització del germà Carles. En ell hi podem veure un profeta del nostre temps que ha sabut il·luminar l'aspecte *essencial i universal* de la fe.

L'*essencial*, en condensar, el fet de creure, en dues paraules senzilles, en les quals tot hi és comprès: "*Jesus - Caritas*"; i sobretot tornant a l'esperit dels orígens, a l'esperit de Natzaret. Desitjo també que vosaltres, com el germà Carles, continueu imaginant-vos Jesús que camina entre la gent, que realitza pacientment treballs difícils, que viu en el dia a dia d'una família i d'una ciutat. Què feliç és el Senyor de veure que se l'imita en el camí de la petitesa, de la humilitat i del compartir amb els pobres! Charles de Foucauld, en el silenci de la vida eremítica, en l'adoració i el servei als germans, va escriure: *«nosaltres posem en primer terme les obres, els efectes de les quals són visibles i tangibles, mentre que Déu dona el primer lloc a l'amor, després al sacrifici inspirat per l'amor, i a l'obediència derivada de l'amor»* (carta a Marie de Bondy, 20 de maig de 1915). Això és l'*essencial*! Com a Església, necessitem tornar a l'*essencial*, no distreure'ns amb tantes coses secundàries, a risc de perdre de vista la puresa simple de l'Evangeli.

I després la universalitat. El nou Sant va viure la seva identitat cristiana

com a germà de tots, començant pels més humils. El seu objectiu no era convertir els altres, sinó viure l'amor gratuït de Déu, per mitjà de "*l'apostolat de la bondat*". En aquest sentit, va escriure: *«Vull acostumar tots els habitants cristians, musulmans, jueus i idòlatres a que em considerin el seu germà, el germà universal»* (carta a Marie de Bondy, 7 de gener de 1902). I per fer-ho va obrir les portes de casa seva, perquè fos "*un port*" per a tots, "*el refugi del bon Pastor*". Us agraeixo que continueu aquest testimoni que fa tant de bé, sobretot en un temps en què ens arrisquem a tancar-nos en particularismes, augmentant les distàncies i perdent de vista el nostre germà. Malauradament, ho veiem a les notícies cada dia.

El germà Carles, en els treballs i en la pobresa del desert, escrivia: *«La meva ànima està sempre alegre»* (carta a l'abat Huvelin, 1 de febrer de 1898). Estimats germanes i germans, que la Mare de Déu us faci el do de conservar i alimentar la mateixa joia, perquè és el testimoni més clar que podem donar de Jesús en qualsevol lloc i en qualsevol moment.

Bona feina! Us beneeixo i us demano que continueu pregant per mi. Gràcies!

Roma, Ciutat del Vaticà 18 de maig de 2022

Què feliç és el Senyor de veure que se l'imita en el camí de la petitesa, de la humilitat i del compartir amb els pobres!

Tots els camins porten a Roma

Canonització del Germà Carles i nou sants més

Dissabte 14 de maig agafem l'avió cap a Roma, Imma, Roser, Joan, Assumpció i jo. Arribem a Fiumicino i petit ensurt eficaçment solucionat pels serveis de l'aeroport: Recupero el mòbil que m'havia caigut a l'avió. Val a dir que els acompanyants em van ajudar molt doncs d'haver viatjat sol probablement el disgust m'hauria bloquejat. A l'aeroport ens esperava un taxi gentilesa de les Germanes Blanques de la casa generalícia a Roma. Son les religioses Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica a les quals pertany la Carol germana de l'Imma.

Superat l'ensurt del mòbil marxem cap al nostre allotjament a la Casa per Ferie Santa Marcellina, gestionada per les religioses de l'Institut del mateix nom i situada a la part més senyorial del Trastevere. Ens rep la germana Marisol, mexicana de Querétaro. Cap problema amb l'idioma. Un cop instal·lats iniciem el nostre periple romà, barreja de turisme i de seguiment d'algunes de les moltes celebracions programades el dissabte amb motiu de la canonització. Escollim la dramatització de la vida del Germà Carles a l'església de Sant Lluís dels Francescos i la vetlla de pregària a Trinità di Monti, al capdamunt de les escales de la Plaça d'Espanya.

Trinità di Monti. Amb germanetes de Natxaret de París i Gant

I així comencen les trobades que justifiquen el títol d'aquesta crònica: "Tots els camins porten a Roma". Aquí i allí anem veient amics de la Família Espiritual vinguts de molts llocs però especialment d'altres indrets d'Itàlia, i de França, Bèlgica i Alemanya: Germanetes de Natxaret, de l'Evangeli, Discepoli del Vangelo, Germanetes i Germanets de Jesús, laics i laiques de diverses fraternitats. També n'hi havia molts d'Espanya però, o els vàrem trobar més tard o no els vàrem veure. I és que Roma estava "A petar", tant pel turisme recuperant les ganes de viatjar després dels estralls i limitacions de la pandèmia, com dels molts peregrins arribats per a la canonització dels 10 nous sants i santes.

Diumenge 16, 10 del matí solemne missa de canonització presidida pel Papa Francesc

Matí de sol radiant a Roma, promesa de bona calor. Plaça de Sant Pere oberta a les 7 en punt. Després d'esmorzar marxem per la vora del Tíber cap el Vaticà; agradable caminada compartida amb alguns peregrins i amb corredors matiners. Com que només són quarts de nou a la plaça encara hi ha molts llocs lliures i, a més, ja ens espera en Luigi, que viu a

Roma i ens ha guardat seient. Ens fem una gran abraçada després de molts anys de no haver-nos vist i de parlar poc. Potser podríem afegir aquest retrobament als "miracles" del Germà Carles que mai seran coneguts més enllà de nosaltres. Ho escric amb convenciment i respecte. Les vides dels sants no són el fi però ens assenyalen el camí. I l'amistat i l'acollida de l'altre són fonamentals en la biografia i l'espiritualitat de Carles de Foucauld.

La plaça s'omple de gom a gom i la gent que no pot entrar va omplint la gran avinguda de la Conciliació. Tanmateix tenir seient ens permetrà seguir la cerimònia amb relativa comoditat i sense empentes. A les 10 en punt, amb solemnitat vaticana i precedida de la Creu, surt de la basílica de Sant Pere la processó dels celebrants que acompanyaran al Papa Francesc. Aquest ocupa el seu setial sota el baldaquí. Per la distància només el podem intuir però, més enllà de la solemnitat i del protocol impecable d'aquest moment, podem imaginar que aquesta és una celebració especial per ell que tant aprecia la figura del Germà Carles. L'estima i ho diu obertament quan reconeix com els seus escrits i el seu exemple de vida el van ajudar en moments difícils. O quan, al final de la encíclica "Fratelli Tutti" escriu: "*Però vull acabar recordant una altra persona de profunda fe, la qual, des de la seva intensa experiència de Déu, va fer un camí de transformació fins a sentir-se germà de tots. Es tracta del beat Carles de Foucauld.*" (Fratelli Tutti, 286)

La celebració es va desenvolupant. Es llegeixen resums de les biografies dels nous sants i santes. A banda de Carles de Foucauld no en conec cap però em crida l'atenció la vida d'un carmelita holandès mort a Dachau per haver-se oposat als dictats de l'ocupació nazi. També cristians van ser massacrats en aquells anys terribles.

Quan arriba el moment de la proclamació, cada nom arrenca aclamacions i aplaudiments dels pelegrins membres o simpatitzants dels instituts dels quals varen formar part o van ser-ne fundadors els nous sants i santes. La veritat és que les expressions de joia dels assistents varen ser força contingudes. També relativament discretes les aclamacions dels de la família Espiritual del Germà Carles tot i ser-ne molt nombrosos. Com poques banderes nacionals diferentment d'altres celebracions similars. Recordo que, tornant de la reunió de l'AFS a Sas-

Una celebració especial pel Papa que tant aprecia la figura del Germà Carles.

L'estima i ho diu obertament quan reconeix com els seus escrits i el seu exemple de vida el van ajudar en moments difícils

sovivo, em trobava a Roma al dia següent de la canonització del Papa Joan Pau II. A la Plaça de Sant Pere hi havia audiència pública del Papa Benet XVI. Les banderes blanques i vermelles de Polònia voleiaven per tota la plaça i els voltants. Tal com si fossin a la places del Mercat de Varsòvia o de Cracòvia

Ara he de confessar que estava més atent a l'espai i a la gent que no pas al que s'esdevenia a l'altar; tampoc massa atent a les paraules del Sant Pare, tant llunyà malgrat les dues grans pantalles i la megafonia que apropiaven imatge i veu. Com concentrar-se o recollir-se atentament en aquell espai abraçat per la columna de Bernini des de la basílica amb la seva gran cúpula?

No podia deixar de pensar en tanta història, bella o tràgica, que aquelles pedres han vist passar; en els homes poderosos i en els artistes que les van bastir, també en els homes i dones que humilment s'hi van apropar cercant el reconeixement papal pels seus projectes. Com tampoc podia oblidar visites anteriors; amb qui les vaig fer, qui està ja en la memòria: En Lluís i la Merche, i quins homes i dones han esdevingut aquells nens i nenes del viatge familiar de l'estiu del 92.

En el moment de la consagració hi hagué força silenci, meritori amb tanta gent reunida. Solemne, com no, el cant del Pater Noster gregorià en llatí. Potser els més joves no el coneixien però els qui ja tenim una edat l'hem cantat moltes vegades. Llatí, ens agradava o l'odiàvem, no hi havia terme mitjà, però és llengua mare de l'Església i mare de moltes de les nostres llengües i cultures. M'agrada dir que malgrat tantes contradiccions som fills de Roma; de la republicana i imperial i de l'eclesial.

Arribat el moment de combregar baixen les escales cap a la plaça desenes i desenes de sacerdots que es distribueixen pels passadissos que separen les diverses zones. Al costat se situa una persona que els protegeix del sol amb un paraigües amb els colors blanc i groc de la bandera vaticana. Disculpeu la llicència però vistos de lluny en fan pensar en aquells paraigües de cortesia que alguns hotels posen a disposició dels clients amb la imatge de marca de l'establiment.

La comunió, malgrat la gentada, es rep amb capteniment respectuós i amb emoció. Què pensaria Carles en veure tanta gent acostant-se a rebre la comunió; ell que, o bé no podia celebrar sol la missa o que, quan per fi ho va poder fer, restava quasi sempre en soledat a la seva capella de l'Assekrem o de Tamanrasset? Sol? No. Fent sempre companyia al seu Ben Amat Mestre. Adorant i estimant la seva mística presència en l'Eucaristia.

Acaba la celebració i el Sant Pare i tots els qui han concelebrat tornen a entrar a la basílica, també es retiren els bisbes i de

Celebració de la canonització a la Plaça de Sant Pere, 15 de maig

cardenals i les autoritats i famílies dels nous sants i santes convidades. Contrast del negre protocol·lari dels no religiosos i del blanc de les casulles i albes del clergat. Protocol de palau que contrasta amb la plaça multicolor per la qual comença a circular una pregunta: Recorrerà el Papa Francesc els passadissos que hi ha entre la gent? Aviat es té confirmació pels moviments de la Guardia Suïssa i de la Gendarmeria Vaticana que van ocupant posicions tot al llarg del recorregut papal.

Va pujant de volum la remor de la gent a mida que el vehicle del Papa Francesc es va acostant. En una gran pantalla veiem com avança lentament; sovint s'ha d'aturar per a que li passin un infant per a beneir-lo, però finalment arriba on som nosaltres. El veiem vellet i afable, amb semblant acollidor, saludant i beneint, probablement també cansat. Segueix camí i durant mitja hora recorrerà la plaça de la qual no podrem marxar fins que hagi tornat a la seva residència.

Tarda del diumenge dia 15

Hem dinat amb en Luigi en una pizzeria a prop del vaticà i després hem tornat al nostre allotjament a descansar una mica. Al capvespre volem assistir a la Cantata que tindrà lloc a la Basílica de Sant Joan del Laterà i que està inspirada en la vida i escrits de Carles de Foucauld. Hi arribem després d'una llarguíssima caminada per indrets històrics de Roma tals com el Forum Boari, el Circ Màxim, el Palatí i les Termes de Caracalla on, per cert, torna a haver programació d'òpera.

Va valer la pena la gran caminada perquè a Sant Joan del Laterà, catedral de Roma, vàrem gaudir d'un espectacle musical i declamatori de primera categoria. La música, interpretada per una orquestra i acompanyada del cant coral, feia costat a diversos intèrprets que llegien un text basat en la biografia i textos del germà Carles i amb un títol referenciat al seu llibre "Viatger en la Nit". En acabar l'obra, de gran riquesa musical, també vàrem tenir ocasió de saludar amics i de

Què pensaria Carles en veure tanta gent acostant-se a rebre la comunió; ell que, o bé no podia celebrar sol la missa o que, quan per fi ho va poder fer, restava quasi sempre en soledat a la seva capella?

Dinar amb le Germanes de Ntra. Senyora d'Àfrica a Roma

conèixer a la Germaneta Dolors, de Rubí, que ara és la responsable general de les Germanetes de Jesús.

Dilluns 16 de maig. 10 del matí. Missa d'acció de gràcies a Sant Joan del Laterà. Sant Francesc davant la catedral de Roma

Si la celebració a la Plaça de Sant Pere va ser l'acte solemne però multitudinari de les canonitzacions presidit pel Papa Francesc, la missa d'acció de gràcies per la canonització del germà Carles va ser una festa de família. No vol dir això que no fos solemne però, malgrat la basílica es va omplir de gom a gom, va estar plena de detalls de proximitat i de festa com quan una família es reuneix per a celebrar un gran esdeveniment. Tot i això el protocol vaticà l'organitzava i reglava fins al darrer detall per a no deixar espai a l'errada i a la improvisació.

L'Eucaristia va estar presidida pel Cardenal Vicari de Roma, Angelo de Donatis, el qual segons que em va dir la germaneta Dolors, estima molt la Família del Germà Carles. Ho va demostrar quan, sortint la processó de la sagristia la va saludar amb un gran somriure i un lleu gest amb el bàcul. Bé, de fet somreia a tothom situant-se una mica per damunt del seriós protocol, sobretot en acabar la celebració i deixar l'altar on va passar a saludar un per un els nombrosos bisbes presents.

L'homília la va fer en francès Monsenyor Jhon Mac'Williams, pare blanc i bisbe de Laghouat, Sàhara. Com en el cas de la celebració a Sant Pere jo estava pres per la magnificència de l'espai i per tot el que s'hi esdevenia.

Especialment content de fer en castellà la segona lectura com va demanar l'organització a la nostra Comunitat. Amb emoció continguda vaig pensar en la meua mare. Que contenta hagués estat de veure'm. La celebració va ser absolutament multilingüe i multicultural. Lectures, pregàries i cançons en molt diversos idiomes: Sango del Congo, vietnamita, creole d'Haití, àrab, italià, anglès, castellà, francès, llatí i alguna altra llengua que segur que em deixo. L'ofertori amb una dansa d'Àfrica que anava avançant des del fons de la basílica fins a l'altar acompanyant les ofrenes.

I molts símbols que representaven on va viure el germà Carles: sorra i rosa del desert, dàtils, el té dels tuareg i cinc ciris representant els cinc continents, la universalitat de la seva espiritualitat i l'expansió de la Família Espiritual nascuda del seu exemple natzarè.

Acabada l'Eucaristia, celebració de l'amistat! O quan el Whatsap i el mail son superats de llarg per la presència d'aquells amics amb els qual fins ara només ens hem conegut "de lletra" o per pantalla. Un cop acabada la missa d'acció de gràcies i superades les abraçades, marxem de pressa doncs ens esperen a dinar a la casa generalícia de les Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica. Sort que elles havien començat a dinar perquè nosaltres anàvem a horari d'aquí.

Va ser una trobada entranyable. Ens vàrem sentir acollits amb gran estimació. Recordeu no només el detall de convidar-nos a dinar sinó els taxis que ens varen enviar, en arribar i marxar, pels trasllats entre l'aeroport i Roma que de cap manera van permetre que els paguéssim. El programa "oficial" va acabar amb el comiat de la Mercè i de la Imma que s'incorporaven a la reunió de la AFS.

I nosaltres quatre...

A partir de la incorporació de l'Imma i la Mercè a l'assemblea de la AFS, la Roser, en Joan, l'Assumpció i jo dedicarem uns dies a visitar Roma. Llocs coneguts, d'altres desconeguts. També vàrem fer una visita a Tre Fontane on ens van rebre amb gran amabilitat. Vam visitar l'exposició de records de Carles de Foucauld i vàrem pregar davant la tomba de Petite Soeur Madeleine. A Tre Fontane vingué també en Luigi i per la tarda amb la seva esposa Katia passàrem també una bona estona fent un re-

confortant gelat.

Dijous al vespre ens van convidar a la "soirée" festiva de la AFS on poguérem saludar a tots els representants de les comunitats i fraternitats de l'Associació Internacional. Uns coneguts, d'altres no.

I aquí acabo la meua petita crònica força personal. Permeteu-me però una darrera foto que us agradarà especialment als qui heu llegit la novel·la de José Luís Sampedro "La Sonrisa Etrusca":

Dono gràcies a Déu per haver pogut viure aquests dies amb l'Assumpció, la Roser, l'Imma, la Mercè i en Joan. Poc ho podia pensar que seria a Roma per aquesta gran festa quan, amb poc més 16 anys, un company del batxiller nocturn de l'Institut Menéndez y Pelayo em va parlar d'una desconeguda comunitat de germanets de Foucauld que vivien treballant i pregant en un lloc que es diu Farlete.

Sarcòfag dels Esposos. Museu d'Art Etrusc de Villa Giulia, Roma

Carta al poble de Déu N. 17

Charles de Foucauld, un sant evangèlic (fragment)

Rabat, aquest 8 de maig de 2022, diumenge del Bon Pastor

Benvolguts germans i germanes de la diòcesi de Rabat,

El proper diumenge 15 de maig, el papa Francesc declararà sant a Carles de Foucauld, juntament amb 8 beats més. En aquesta ocasió, el germà Emilio Rocha Grande, ofm (Administrador apostòlic de Tànger) i jo, us enviem junts aquesta carta pastoral que us vol motivar i animar a viure aquest esdeveniment amb profunditat i amb una forta dimensió espiritual. També s'enviarà una versió traduïda al castellà i adaptada a la diòcesi de Tànger, signada per tots dos, a la diòcesi del nord. Llegim-lo, meditem-lo, traurem conclusions per a la nostra vida cristiana al Marroc.

1. Qui era aquest home?

Alegrem-nos amb tota l'Església: ens convida a contemplar el camí espiritual d'un home que, a través dels girs de la seva vida, les seves investigacions, les seves insatisfaccions, i després d'haver redescobert la seva fe als 28 anys, mai no deixar de seguir el seu "estimat germà i Senyor Jesús", com ell l'anomenava, desitjant imitar-lo, donar-lo a conèixer, fer-lo estimar. Va prendre nota de les seves "converses familiars" amb Jesús. Aquestes notes expressen com aquesta relació amb Jesús el va empenyer, el va transformar.

"...No sóc aquí per convertir els tuaregs, sinó per intentar entendre'ls"

La manera com va viure aquest home amb els tuaregs de Tamanrasset, els darrers 11 anys de la seva vida, després d'haver estat ordenat sacerdot, volent ser com un obrer evangèlic enmig del poble musulmà al qual s'acosta, estudiant la seva cultura, aprenent la seva llengua, entrant en conversa, testimoniant amb amabilitat i gentilesa, aquesta manera no és aliena al que pretenem viure a les nostres diòcesis del nord d'Àfrica, apropant-nos als nostres germans i germanes musulmans, vivint també nosaltres enmig d'ells, després de l'experiència única viscuda per Charles de Foucauld, fa 100 anys. Va voler arribar primer als que, als seus ulls, són els "més abandonats" espiritualment, els que no han sentit mai a parlar de l'Evangeli, tots aquells que són "germans de Jesús que no el coneixen", segons diu. I nosaltres, quines són les nostres maneres, quin és el testimoni que donem? Com podem compartir l'evangeli? Aquest qüestionament haurà d'alimentar les nostres reflexions al Sínode per obrir camins de presència i acollida per avui.

"...És estimant els humans que aprenem a estimar Déu"

Charles de Foucauld, alguns s'han expressat dient d'ell: "admirable, però inimitable!" I tanmateix, va cavar els solcs de l'Evangeli, pas a pas, entenent "que entra en la vocació de cridar l'Evangeli des de tot arreu, no amb paraules, sinó amb la seva vida". Va concretar: "La gent allunyada de Jesús ha de conèixer, sense llibres i sense paraules, l'Evangeli veient la seva vida... Veient-me s'ha de veure qui és Jesús". El retorn a l'Evangeli l'haurà portat finalment a aquells a qui reconeixia com els més desatesos de l'amor de Déu, tocats per aquesta paraula de Jesús de la paràbola de Mateu 25, que més haurà "transformat" la seva vida. El que feu a un d'aquests menuts, a mí m'ho fas".

I nosaltres mateixos, hi ha alguna paraula de l'Evangeli que ens impressioni, que ja hagi tingut aquesta capacitat de deixar-nos transformar? Recordem-ho diàriament, o cerquem, aprofundim, perquè una paraula de l'Evangeli il·lumini la nostra vida i ens ensenyi a servir els pobres del nostre món, els més abandonats. El germà Carles havia entès que calia estar tan atent a la presència de Jesús en els pobres com a la seva presència a l'Eucaristia. Aquesta predilecció de Déu pels pobres, els més petits, el porta a portar una vida marcada per l'acollida, la disponibilitat, el compartir fratern amb els més desfavorits. Com més s'acostava al Déu que se li havia revelat en Jesús, més avançava també per trobar-se amb cada persona, tractant-la, estimant-la com un germà, una germana, considerant-la sobretot per ella mateixa, independentment del que es pogués esperar d'ella. I per a ell, és estimant els humans que aprenem a estimar Déu. Va ser víctima, malgrat ell mateix, de conflictes d'interessos en l'agitació de la guerra de 1914-1918, que tindran les seves repercussions fins i tot al sud del Sàhara a Algèria. Serà assassinat als 58 anys.

... un descobriment impressionat de l'islam al Marroc

A l'inici de la seva vida adulta, als 25 anys, després d'abandonar l'exèrcit i abans de tornar-se a fer creient, Charles de Foucauld va fer un viatge d'onze mesos d'explo-

ració pel Marroc, realitzant una immensa quantitat de treballs topogràfics que li van valer el 1r. premi de geografia al seu retorn a França. Aquesta experiència impregnà tota la seva vida. La visió dels musulmans en pregària el va impressionar tant que quan es va convertir en sacerdot l'any 1911, va desitjar tornar a viure al Marroc per donar-los testimoni del seu "estimat germà i Senyor Jesús". La situació política de l'època el va obligar a romandre a Algèria, primer a BéniAbbès, prop de la frontera, després al sud a Tamanrasset, fins a la seva mort, com ja s'ha dit més amunt. També l'Església del Marroc, vol remarcar aquest esdeveniment de la canonització i fer descobrir amb els cristians i els amics musulmans la figura espiritual d'aquell que va voler ser el germà universal i que ja impregna una mica la vida pastoral d'aquest país. .

.../...

3. Un enviament al servei de la Fraternitat.

A partir d'ara, dues figures espirituals ajudaran les comunitats cristianes de la diòcesi, actualment en marxa pel Sínode, a assumir el repte de la Fraternitat: Francesc d'Assís i Carles de Foucauld. Cada-cú al seu temps haurà apostat perquè

La manera com va viure aquest home amb els tuaregs de Tamanrasset... no és aliena al que pretenem viure a les nostres diòcesis del nord d'Àfrica, apropant-nos als nostres germans i germanes musulmans

aquest valor evangèlic doni fruits i la promesa de pau entre comunitats, entre pobles, entre cultures, entre creients de diferents religions que convergeixen cap al Déu únic i veritable.

El papa Francesc també ens haurà animat, amb l'imam d'al-Azhar al Caire, Ahmad al-Tayyeb, a apostar per la fraternitat humana amb vista a la pau mundial i la convivència comuna (text del 4 de febrer de 2019), text per repetir sovint en els nostres intercanvis a la parròquia: "La fe fa que el creient vegi en l'altre un germà que cal mantenir i estimar". Aquest pròleg s'uneix a la manera com Charles de Foucauld va plantejar aquesta Fraternitat àmplia i oberta: "Vull acostumar els habitants, cristians, musulmans, jueus... a mirar-me com el seu germà, el germà universal". Ens encoratja a deixar fluir dins nostre aquesta font de vida: "Graveu profundament al fons de la vostra ànima aquest principi del qual tot brolla: que tots els homes són veritablement germans en Déu, el seu Pare comú, i que es mirin, s'estimin, es tractin en tot com els germans més tendres". Charles de Foucauld desitjava, doncs, des d'un comportament de bondat i pau cap als altres, que tothom, sigui quina sigui la seva identitat i les seves conviccions, pogués arribar a veure'l com un germà Poc abans de la seva mort, ho va concretar en una carta: "Hem de ser acceptats pels musulmans, esdevenir per a ells l'amic de confiança a qui anem quan tenim dubtes o dolors..."

I el que diu Foucauld sobre la seva manera d'estar amb els musulmans, ho hem d'expressar en relació a tothom, a tots aquells que ens són "uns altres", desconeguts per la seva fe religiosa o la seva convicció. Que en trobar-nos, l'altre sap que pot comptar realment amb nosaltres: l'altre marroquí, europeu, estudiants i migrants subsaharians, l'altre pobre i afeblit, l'altre creient una altra cosa, l'altre a la recerca de pau i fraternitat. Programa senzill i diari, programa que porta alegria i pau que anuncia el Regne de Déu en aquest món que és nostre, en aquest Marroc que també és el nostre país des que hi vivim. Acceptem aquest repte que també ressona com una crida al cor del nostre Sínodo. Visquem-ho, junts, aquí al Marroc, serà la manera més il·luminosa de viure l'Evangeli, de conduir junts el nostre seguiment de

Crist, ell el Bon Pastor, el Ressuscitat de la Pasqua que ens envia! Sí sentim-nos enviats al món per ser artesans de pau i fraternitat. Que per la intercessió de Sant Carles de Foucauld, el bon Déu i amic de tots, ens beneeixi, beneeixi aquest país i tots els qui hi viuen. I la nostra humanitat creixerà, i la nostra germanor florirà!
Fra Emilio Rocha Grande, ofm Administrador Apostólico de Tànger
+ Cristóbal, Card. LÓPEZ ROMERO, sdb Arquebisbe de Rabat

La gent allunyada
de Jesús ha de
conèixer, sense
llibres i sense
paraules,
l'Evangeli veient
la meua vida...

Eucaristia presidida pel cardenal Cristóbal López a Sant Bernat Calvó de Reus, de 1 de març

Paraules de presentació a Llibreria Claret de “Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld”

Bona tarda. Benvolgudes i benvolguts. Una salutació fraternal a totes i tots, especialment, permeteu-me que ho faci amb en Joan Figuerola i mossèn Josep Bofarull, autors del llibre que avui ens ha congregat aquí.

Si una cosa podem destacar, de qui serà aviat proclamat Sant Carles de Foucauld, és que la seva presència, el seu estudi i la seva coneixença no deixa mai ningú indiferent. El seu clar testimoni real i profètic de la presència de Déu en la vida de les persones, al marge fins i tot de les circumstàncies externes o al marge del lloc on es viu, ha captivat, ha seduït, ha convertit i ha clarificat la vida de no poques persones. Certament que en graus diversos, però ningú, com deia, ha restat indiferent després de conèixer la seva vida, el seu llegat i el seu testimoni. Encara que sigui amb la senzillesa lectura o recitació de la seva pregària d'abandó, que recordo que la recitava quan era seminarista, en un quadernet de pregàries i de la que vaig quedar captivat. Quanta gent no s'ha preguntat per qui hi ha darrere aquesta profundíssima i bellíssima pregària i exigent i radical jo diria. I és que, com s'apunta al llibre, llegir-la sempre emociona.

I precisament aquí, en aquest petit llibre que ens ha congregat, en tenim un exemple que, ara i breument, voldria explicar-vos, ja que em toca, segons el programa, presentar-vos-el.

I aquest llibre és un exemple del que us he dit en començar aquestes paraules. Vivència espiritual de Carles de Foucauld, del germà Carles, feta realitat en dues persones, en Joan Figuerola i Mn. Bofarull als quals, la proximitat de Carles de Foucauld i la seva vida, els ha marcat la seva pròpia vida de seguiment de Jesús.

Joan Figuerola, a la primera part, ens fa participar dels textos que han marcat la seva vida i fins i tot en les pàgines 20 i 21 diu que els havia pirogravat. Tenint en la fusta o escrits en estampes aquests textos clau, en Joan ens fa participar d'aquests textos i ens n'ofereix el tast precís per intuir com il·luminat per aquesta empremta, en fa una lectura amable de la seva infantesa, del seu pare, de les referències a la Comunitat de Jesús, dels estudis, del matrimoni, dels viatges a Algèria, de Tarrés... és a dir de tota la vida. En un moment del seu escrit, en esmentar al Pere Vilaplana diu: «El mestratge de la vida de comunitat ens ha ajudat a viure com a laics compromesos en el món, fent possible una vida activa-contemplativa (paraules del testament d'en Pere Vilaplana), amb la mirada en

la família de Natzaret que Carles de Foucauld tant estimava» (p. 33). Aquí hi ha una paraula clau: Natzaret. Natzaret és la referència viva heretada de Carles de Foucauld. Ho fou en el germà Carles i ho és en el Joan i ho és en mossèn Josep. I des d'aquell moment, a imitació del Sant, la vida és un constant retornar al Natzaret vivencial i propi, és a dir, a la senzillesa, amb tota la plenitud de la vida cristiana de la Sagrada Família. Aprofundir en el Natzaret de Carles de Foucauld va significar molt per al Joan, i també per mossèn Bofarull. I ho significa encara per moltíssima gent i per a la mateixa vida de l'Església. Quan vaig anant aprofundint en el llibre i veure aquesta referència de tornar a Natzaret, de seguida em va impressionar i vaig recordar un text del bisbe Jaume Camprodon de Girona, el bisbe que em va ordenar de prevere i que va ser d'alguna manera un referent per a mi durant molts anys. Va ser bisbe de Girona durant 28 anys i curiosament, quan jo vaig entrar al seminari, el mateix mes ell entrava de bisbe de Girona. Com podeu pensar, són coses que et marquen. El bisbe Camprodon en el Full parroquial del 5 de setembre de 1976 té un escrit, que ha tingut un cert ressò perquè se n'ha fet referència, que es titula "Tornar a Natzaret". En definitiva és la vida de Carles de Foucauld, és la vida d'en Joan i d'en Josep, és la vida de tants de vosaltres, és la vida que d'alguna manera hauríem d'emprendre com a cristians. I què diu el bisbe Camprodon en aquest tornar a Natzaret? Diu:

«Tornar a Natzaret no vol dir amagar-se. Jesús a Natzaret no s'amaga pas. Hi viu com qualsevol altre natzarè. Sé que no ha les manifestacions extraordinàries de la divinitat. Comparteix la vida

del poble, animat d'una vida nova i d'uns horitzons més amplis. Situada a Natzaret l'Església es rejuvenirà, aprendrà ser del poble i podrà animar-lo a treballar amb una nova esperança. L'Església a Natzaret no demana més drets que els altres grups humans. Si el poble valora favorablement el fet religiós, l'Estat haurà de donar la resposta convenient, com la donen les institucions promotores del bé comú. I si el poble opta per prescindir-ne, caldrà revisar el seu rebuig i encaixar cristianament el cop, sense fer ploure foc del cel. Ni en aquest cas s'afebliria la seva potencialitat d'estimar i de comunicar esperança». I és que l'Església ha de tornar a Natzaret. [...] És una etapa de Jesús que cal reviuire. Jesús, a Natzaret no s'amaga pas. [...] Comparteix la vida del po-

Aquí hi ha una paraula clau: Natzaret... la vida és un constant retornar al Natzaret vivencial i propi, és a dir, a la senzillesa, amb tota la plenitud de la vida cristiana de la Sagrada Família

Sala Pere Casaldàliga de Claret, Barcelona 10 de març de 2022

ble, animat d'una vida nova i d'uns horitzons més amplis. Situada a Natzaret, l'Església es rejoyenirà, aprendrà a ser del poble i podrà animar-lo a treballar amb una nova esperança»

Aquest tornar a Natzaret d'alguna és present en tot el testimoniatge, en tota la vivència espiritual del proper sant Carles de Foucauld i en tot el que traspua aquest llibre que avui presentem.

En Joan Figuerola analitza, com diu ell en el llibre «el rastre dels seguidors de Carles de Foucauld» (p. 51). I, amb les seves paraules, deixa el seu propi rastre, com ho ha fet en la seva vida. No ens ha d'estranyar que en llegir el capítol en el qual parla de casa seva i se la mira des de la jubilació, tinguis la sensació que la seva casa també ha estat un Natzaret.

La segona part, la que surt de les mans de mossèn Pep Bofarull, comparteix amb el Joan Figuerola la vivència personal del que m'atreveixo a anomenar com a itinerari Foucaultia. Tots dos comencen esmentant els seus pares, tots dos serveixen l'Església en itineraris ben diversos, però acaben la lectura del llibre veient-los en conjunt, barrejats en una mena de mixtura de persones enamorades de Jesús gràcies al germà, al germanet Carles. En aquest cas, mossèn Josep s'ho mira des d'una vida de servei sacerdotal. Potser aquest fet fa que cridi l'atenció l'aparició de termes o de paraules claus: Concili Vaticà II, Sant Josep, i una expressió en la qual em voldria ara centrar: «Aquí es descriu i s'aprofundeix, diu ell, l'esperit de la infància espiritual, que aviat descobriré realitzada en plenitud en Carles de Foucauld» (p. 87). I l'autor ens posa aquesta infància pròpia i compartida davant els ulls en el capítol vuitè, després d'haver-nos regalat la interioritat del seu pelegrinatge compartit al desert. Hi descriu el que anomena la triple dimensió de la seva vivència de la infància espiritual. Ho fa amb aquestes paraules que d'alguna manera ja han estat glosades anteriorment. La primera dimensió «*La simplicitat de la vida, afrontant els esdeveniments sobrevinguts o buscats sense complicacions, amb llibertat de pensament, d'opinió i d'actuació, amb austeritat en l'ús de les coses. En tot segons el text evangèlic de Mateu 6,25-34*». Després ve la segona dimensió. «*Relació senzilla, transparent i neta entre les persones [...] cercant sempre la veritat fins amb la petició de perdó [...] no trencant cap relació. En tot segons el text evangèlic de Mateu 5,1-12*». I la tercera dimensió. «*Sempre, i per damunt de tot, la confiança filial en el Déu que Jesús m'ha fet conèixer [...] En tot segons la paràbola de Jesús del pare del tot bo i els dos fills (Lc 15,11-32)*».

El discurs sobre l'eterna infantesa

Mns. Joan Planellas beneeix la nova icona de Sant Carles de Foucauld per la capella de Ca l'Hostal de Tarrés

espiritual de l'Església i dels seus membres —que lliga en certa manera amb el retorn a Natzaret que he esmentat abans— és ja proclamat a l'antiguitat cristiana. I aquí, ho voldria fer amb un text que ens parla de la infantesa espiritual, de Climent d'Alexandria, autor de finals del segle II i principi del segle III. Diu Climent d'Alexandria en la seva obra "El pedagog": «*Ara bé, com que el qui participa d'allò que és etern tendeix a fer-se semblant a allò que és incorruptible, cal deduir que el nostre títol d'infants, expressa la primavera de tota la nostra vida: La veritat que roman en nosaltres no envella pas. [...] La saviesa és sempre jove [...] La mare porta en braços els fills petits, nosaltres cerquem la nostra mare, l'Església [...]. El nostre Pare de l'Univers acull de bona gana aquells qui s'han refugiat a la seva vora; com que els ha regenerat amb l'Esperit i els ha adoptat com a fills, aprecia llur dolçor, els estima particularment, els ajuda, combat per ells i, per això, els anomena "petits infants"*».

Fixeu-vos que Climent, a partir de la nostra incorporació a Crist pel baptisme, som els infants de l'Església, i per tant,

hem de tenir un cor eternament jove, un cor d'infant en definitiva. La vida cristiana és tenir un cor d'infant. I això lliga, d'una manera formidable amb l'espiritualitat de Carles de Foucauld, que traspua el testimoniatge de Joan Figuerola i de mossèn Josep Bofarull en aquest llibre: la infantesa espiritual, ser fills i considerar l'Església la nostra mare. Traspua el que es la maternitat espiritual de l'Església, que hauríem de recuperar d'alguna manera en la nostra vida cristiana: l'Església com una mare que ens acull, que ens estima, que ens nodreix, que ens protegeix, que ens acomboia, que d'alguna manera doncs vetlla per nosaltres, i nosaltres som els petits infants, com deia Climent l'Alexandria. Aquí hi ha tota una rica espiritualitat que tenim en l'antigor cristiana, i com un ric filó que trobes a vegades en la roca, arriba fins el nostre avui en el testimoniatge preclar de Carles de Foucauld i de tots els seus fills i filles.

Cultivar la infantesa espiritual no equival a tornar enrere, i en els dos darrers capítols del llibre en Josep Bofarull se situa i ens situa definitivament en el present pandèmic, en l'avui de la seva vida, en les dificultats i en el mestratge que Carles de Foucauld ha significat en la seva vida. En definitiva, tot un testimoniatge. I els hem de dir a tots dos, a en Joan com a mossèn Josep, gràcies, moltes gràcies pel vostre testimoniatge! I gràcies a vosaltres per escoltar.

La vida cristiana és tenir un cor d'infant. I això lliga, d'una manera formidable amb l'espiritualitat de Carles de Foucauld

Meditació pel 15 de maig del 2022

"Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor,, dona molt de fruit." (Joan. 12,24). Em sembla molt apropiat l'Evangeli proposat per a la festa de Sant Carles de Foucauld (Joan 15, 9-17)..., tanmateix, hauria preferit que en aquest dia es proclamés al seu lloc la paràbola del "gra de blat caigut a terra".

Aquest és el motiu de la meua elecció:

Aquesta paràbola del "gra de blat caigut a la terra" l'acompanyà tota la seva vida. El verset 24 del capítol 12 de Sant Joan és el verset evangèlic que C. De F. comenta més vegades. Entre la multitud de comentaris que fa d'aquest verset, només en presentaré una desena ja que com veureu tots apunten en la mateixa direcció: "morir a si mateix", condició indispensable perquè la seva vida "sigui fecunda" i "porti fruit".

Quatre cites que poden ser ben bé un

"Me'n vaig al Sàhara, em podriré a la sorra i sobre la meua tomba creixerà una bella collita"

resum condensat de tot:

1.- Carles de Foucauld havia escrit al seu cunyat Ramon de Blic: "No podem oblidar que, d'un costat, els obrers de l'Evangeli fan de vegades un bé més gran després de la seva mort que durant la seva vida i, de l'altra, que el bé que fan és exactament en la mesura de la seva santedat".

2.- Quan decideix anar al Sàhara, presenta el seu programa al pare Crozier: "Me'n vaig al Sàhara, em podriré a la sorra i sobre la meua tomba creixerà una bella collita".

3.- Deixant Beni Abbès per instal·lar-se a Tamanrasset, escriu en el seu Diari: "Desitjo amb tot el meu cor donar la meua sang i la meua vida per Tu... i, ofereixo la meua vida pels tuaregs".

4.- I, en l'últim viatge que feu a França al 1913, de tornada al Sàhara, al moment de l'adéu digué: "Com el gra de l'Evangeli, he de podrir-me a la terra, al Sàhara, per preparar la futura collita. Aquesta és la meua vocació".

Un seguit de comentaris sobre el verset 24 posats per ordre cronològic:

1- Des del començament, presentà el seu programa de vida al pare Crozier: "Me'n vaig al Sàhara, em podriré a la sorra i sobre la meua tomba creixerà una bella collita".

2- Però ha d'enfrontar-se a la realitat, i per això, escriu al pare Huvelin: "He de millorar, he de convertir-me, he de morir, com el gra de blat que, si no mor, es queda sol". (Huvelin, 15.12.1902).

3- El mateix pensament escriu a Susanna Perret, filla espiritual del P. Crozier, que, fins a la seva mort el 1911, va oferir els seus patiments de malalta per donar suport a l'obra de C de F.: "No he mort com el gra de blat, per això estic sol. Resa per la meua conversió, perquè, morint, pugui donar fruit". (15/12/1904).

4- Un cop instal·lat a Beni Abbès: "Sóc estèril i em quedo sol... com l'oliva que es queda oblidada a la punta de la branca, després de la collita...".

5- I al pare Caron, de nou des de Beni Abbès, li escriu: "Fins ara, estic sol... "el gra de blat que no mor es queda sol". Resa a Jesús perquè mori a tot el que no és Ell i la seva voluntat". (8/4/1905).

6- De camí cap a Tamanrasset, escriu en el seu Diari: "Desitjo amb tot el meu cor donar la meua sang i la meua vida per Tu... i ofereixo la meua vida pels tuaregs". (Diari de Beni Abbès, 17 de maig de 1904).

7- Ja a Tamanrasset escriu al seu cosí: "No estic mort, així que em quedo sol... Resa per la meua conversió".

8- Un any més tard, demana al pare Crozier: "Ajuda'm a morir per donar fruit".

9- L'esdeveniment de gener de 1908, quan va veure arribar la seva mort, va desfil·lar davant seu el fracàs de la seva vida... Així, l'1 de juny de 1908, complerts els 50 anys, va escriure al prefecte apostòlic del Sàhara, Mons. Guérin: "Jo, que mai he pogut aconseguir res, que mai he pogut tenir ni tan sols un company, que només he tingut que desitjos sense efecte, i els plans de vida del qual, constitucions, reglaments, mai han estat més sinó papers inútils..."

10- Torna a escriure a mons. Guérin el 4 de setembre de 1908: "Al capvespre d'aquesta vida, tan miserable i que ha produït tan poc fruit, com el gra que no mor..."

11- Trobem una vegada més el mateix pensament de tornada al Sàhara després del seu últim viatge a França, el 1913 quan a l'adéu, va dir: "Com el gra de l'Evangeli, he de podrir-me a la terra del Sàhara, per preparar la futura collita. Aquesta és la meua vocació". (Unió Apostòlica Universal, París, Llibreria St. Pablo, 1914, p.8).

"Aquell Jove trapenc que va començar a somiar amb un grapat de companys que portessin senzillament "la vida de Nazaret" mai no hauria pogut imaginar que després de la seva mort – i només després – milers de dones i homes es deixarien inspirar per ell darrere les petjades de Jesús. Actualment, la família espiritual de C. de F. integra més de vint associacions esteses per tot el món, de caràcter laic, religiós i sacerdotal. (...) Carles de Foucauld es converteix en una font d'irradiació, d'inspiració per a la vida cristiana, precisament on els límits i les ombres revelen més plenament la necessitat de la gràcia i l'obertura incondicional a la misericòrdia!." (El Germà Inacabat. Carlos de Foucauld'. *Margarita Saldaña Mostajo. Sal Terrae, 2022. pp. 174.99).

Carles de Foucauld no va deixar de repetir-nos que "Jesús és el model únic" a seguir i això no deixa d'inspirar els més de 15.000 membres dels vint grups diferents que constitueixen l'anomenada "Família Espiritual Carlos de Foucauld" (12 instituts religiosos, 2 instituts seculars i 6 associacions públiques o privades de fidels); a ells cal afegir-hi una multitud d'homes i dones, que a títol personal beuen de la seva espiritualitat... Un cop més cal donar la raó a l'Evangeli quan diu: "La llavor va caure a terra bona i va donar fruit: trenta, seixanta, el cent per un". (Marc 4,8). Bona festa, aquest 15 de maig! Assekrem.

Ens diuen

JOSEP CALVET

“Si empiezas a hablar con los árboles estás jodido”

El roser de Ventura a l'Assekrem en la segona florida, la primera va ser per St. Jordi

L'Ilià és de Sant Petersburg. Amb ell he compartit molts viatges en cotxe per a recollir queviures pel menjador social. Serios, de vegades un xic sec, alt i fort, de pell vermella i cabell ros i abundant. Els ulls petits, d'un blau aquós. Màni-gues de camisa al pic de l'hivern. Com no venint d'on ve! Patriota malgrat tot: *“Putin ha logrado que Rusia vuelva a ser respetada”*. I punt!

“Venga dale al acelerador que nos cierran el almacén” De tant repetir-la aquesta frase l'entenc a la primera. Li demano per la seva Sant Petersburg natal però en parla molt poc. Només respon que vivia a prop del cementiri dels màrtirs del setge, quan la ciutat es deia Leningrad.

Sé que hi té família però respecto el seu silenci. Tanmateix el seu passat és com un iceberg que periòdicament li barra el camí. Sort en té d'una xarxa que recull i cura el que en queda després de la topada. Li veig una petita cicatriu al clatell. Si, Afganistan, respon. Uns mil·límetres més endins i ara no estariem parlant. El varen enviar molt jove a aquella guerra dels soviètics contra els talibans que aleshores eren els bons. Coses del torcebraç entre imperis. Les va passar magres.

“Venga acelera y no preguntes más”. L'imperi soviètic es va ensorrar i ell, desmobilitzat, va tornar a casa. Misteri. Silenci. L'Ilià amo dels seus secrets. M'explica que tenia un bon ofici, soldador d'estructures metàl·liques. Treballa a la construcció. Espanya boom del totxo i cap aquí. Feina i sou amb molta suor. Però el totxo espanyol s'enfonsa i, amb ell, molts somnis i seguretats. Un gran corrent de fracassos no volguts s'emporta l'Ilià aigua avall. Com tants.

“Mira que eres preguntón ¿Que cómo seguí aquí?” De nou silenci, però, poc a poc, va sorgint el relat dels anys recurrent les Espanyes. Cercant feina, sense aixopluc. Collint raïm per aquí, podant per allí, les campanyes de la fruita dolça i els hiverns buits. L'Ilià ho diu clarament: *“Acabé en la calle”*. Segurament hi ha més motius, però, si hi son se'ls guarda. No se m'escapa que en un món de supervivents al caire de l'abisme ell era un combatent dur. S'hi va deixar moltes dents.

“Yo estaba a punto de empezar a hablar con los árboles”

Davant de la meua sorpresa m'explica que això és la bogeria, el pou definitiu. N'ha conegut que parlaven amb els arbres i poc després desapareixien enfonsats en la demència, l'alcoholisme, les infeccions. Rodolant per un pendent cap el no res! Tanmateix un bon samarità li va oferir la ma.

Ara l'Ilià, carregant els seus secrets, té una petita feina i un petit sou; i treballa servint gent que està en gran necessitat; persones que sense una xarxa malviurién qui sap on. També disposa d'un habitatge que comparteix amb dos companys d'històries semblants que com ell treballen en el menjador social. Però, sobretot, el volta gent que l'aprecia sense reclamar-li res més que l'amistat; sabent com n'és de fràgil contra l'iceberg emocional dels secrets que viuen a la ciutat de les Nits Blanques.

“Por la calle no desvies la mirada ni escondas las manos; a mi me salvaron”

Missa d'acció de gràcies
Santa Maria de Laterà, 16 de maig

Experiència de la meva estància a Katmandú (Nepal)

NAMASTÉ escrit amb idioma napalès

Salutació, reverència, reconeixement
de les essències divines que ens habiten a tu i a mi

Estimats, un germà de la comunitat em va proposar que expressarà la meva experiència, les meves impressions de l'estada en Katmandú (Nepal) amb la finalitat d'apropar-vos a una realitat diferent i que ens queda llunyana. Em serà difícil poder transmetre tantes vivències i descobriments viscuts en aquest escrit. Ho faré sent conscient que em queda molt per descobrir del Nepal i de la seva gent; de la seva diversitat cultural formada per diferents grups socials, ètnies, el seu sentit religiós, la seva interessant història i les seves tradicions.

El dia sis de desembre vaig arribar. Katmandú em va rebre amb molta llum i escalfor. Era un dia clar i lluminós, des de la vall, on està assentada la ciutat, alçant la mirada, veia les muntanyes, de l'Himàlaia, nevades a les que el sol els aportava el seu resplendor, tota una preciositat. A l'iniciar el camí, des de l'aeroport a la ciutat, el trànsit em va sobtar. La circulació era tot un caos. Observava que realment qui controlava aquell impressionant moviment era la bona tàctica i reflexes dels conductors. El caos es va intensificar quan vam entrar pels carrers de la ciutat. Per la calçada quasi sense voreres hi transitaven tot i tots: quantitat de motos, bicicletes, venda ambulants, alguns cotxes i també les persones.

La infraestructura viària és molt deficient. Hi ha una gran superfície de la ciutat que no està asfaltada, però les 4 o 5 carreteres principals del país (tampoc és molt gran) presenten molts problemes: trossos sense asfaltar i amb molts clots (l'època dels monsons fa molt de mal en aquest aspecte) o també trobes inseguretats que són molt visibles com els ponts de les grans vies amb baranes de seguretat parcialment trencades. De tota manera, la circulació és molt lenta tant a la ciutat com a les vies entre poblacions. Això evita els accidents.

La pobresa. Aquest terme em va fer reflexionar. Crec que és un dels aspectes en el que més hi penses i observes a l'arribar a aquell país. Aquesta realitat social és el que més m'ha impressionat. La vida de tota aquella gent és dura. Les cases i les seves condicions són molt deficientes i això augmenta quan t'allunyes de la ciutat. Molta gent no viu en edificis sinó en barraques i fins i tot les cases millor construïdes no disposen a hores d'ara de les condicions bàsiques que ja fa molt que tenim en un país com Espanya. Em refereixo ni més ni menys que a l'aigua corrent, però tampoc és que l'electricitat sigui un servei massa fiable. Només cal veure, en pocs minuts de ser allà, el com de desordenada està tota la infraestructura elèctrica. Tots els pals que suporten el cablejat fa que espais dels carrers gairebé quedin invisibles de la quantitat de cablejat que hi penja, però també les façanes dels edificis queden pintades per llargs i gruixuts feixos de cablejat. Per això, són freqüents les parades d'aquest servei.

El tema cultural i religiós són realitats que més impressionen. Impressiona i és molt impactant la grandíssima quantitat de temples, la riquesa de símbols i objectes religiosos que hi ha a gairebé tots els carrers de la ciutat. Katmandú és coneguda com "la ciutat dels temples". Els temples, els monuments, monestirs, estàtues generen un conjunt monumental de gran bellesa arquitectònica. Aquestes construccions estan fetes amb fusta esculpida i policromada, maó roig, pedra, sostres de coure o també de fusta. Els seus valors simbòlics i artístics també es manifesten en l'ornamentació dels seus complexos palaus, en els seus edificis, en la seva estructura urbana associada a llegendes, rituals i festivals. Sobretot en la ciutat de Katmandú és on veus la fortalesa que té i ha tingut la cultura i el sentit religiós del país en la vida de la gent. És preciós veure com ajunten dues de les grans religions, l'hinduisme i el budisme, com la pròpia del país i el gran respecte que això suposa. Si és ben cert que aquí s'accepta que tothom segueixi la religió a la que dona fe, allà les respecten

però actuen com una simbiosis d'una i altra. De fet, com a curiositat és rellevant saber que Buda va néixer al Nepal i el gran veí, que és Índia, és el bressol de l'hinduisme. Per tant, sembla natural la situació que viuen però no deixa de ser sorprenent.

Al passejar per la ciutat et sens acompanyat per tot un ambient religiós que emana dels seus temples i de la seva gent que la veus entrant i sortint d'aquests espais religiosos en actitud reverencial. Pel matí i pel vespre sens cants i hi ha espais de la ciutat on l'aroma d'encens t'acompanya. Els carrers estan plens d'objectes religiosos. Vas caminant i et trobes amb tallers i tendes d'artesanía on hi ha veritables artesans i artistes que hi treballen i que fan aquests objectes simbòlics de la seva cultura i religió. Els comerços ofereixen al visitant inoblidables souvenirs fets amb material de ferro, acer, vímet, fusta tallada i llana fets a mà. La bellesa artística també la troba el visitant en les cases on estan els artistes pintant i venen els seus quadres.

Els nepalesos són considerats molt bons artesans. Cal destacar d'ells la capacitat de treball i disposició que tenen. En els llocs de recés que vam gaudir, a totes hores podies observar treballadors fent la seva feina d'una manera del tot entregada. Com us podeu imaginar, són llocs que viuen molt gràcies al turisme i, tot i que no tothom sap anglès, veus com moltes persones dominen aquest idioma. Això facilita tenir converses amb els i les nepaleses. Aquella gent semblava tenir moltes ganes de conversar amb nosaltres i això és molt acollidor. Tenien tantes ganes de saber de tu i el teu país com nosaltres de cada persona i del seu país.

L'hospitalitat i acolliment que et mostra el nepalès et captiva. Entenc i comparteixo la dita "a Nepal es ve per les seves muntanyes, però es torna per la seva gent. Jo he pogut experimentar que és certa. En una de les meves reflexions em

vaig fer aquesta pregunta: com és el nepalès? La resposta me la vaig respondre amb l'ajuda del meu fill Xavi. El nepalès és una persona pacient i pacífica, que gaudeix del pas del temps i no té pressa. Té la capacitat de participar en una carrera i asseure's a admirar el paisatge. El nepalès és també acollidor, curiós per allò desconegut, sempre amb un somriure a l'estranger, amb ganes de saber d'ell, dels seus viatges... Conscient que ve d'un món que és prop però que per a ells és molt lluny. El nepalès és una persona que segueix i sent les seves tradicions, la seva religió és i està present en cada cantonada i en cada dia. També té la diferència de castes, el nepalès pot ser molt injust amb la resta de nepalesos de casta inferior. El nepalès és humil, pausat, lent en els seus moviments, molt acollidor i introspectiu. Podria quedar prou definit en aquest poema de Gloria Fuertes:

"La gente corre tanto
porque no sabe dónde va,
el que sabe dónde va,
va despacio,
para paladear
el ir llegando."

Referent a la seva realitat econòmica i d'infraestructures hem de dir que Nepal arrossega encara les seves marques devastadores del terratrèmol que va assolir el país l'any 2015. Aquell any el país del Nepal va ser declarat "país emergent" fins al gener de l'any 2021. Actualment està catalogat com a "país en vies de desenvolupament". Hi ha els organismes internacionals i una considerable quantitat d'ONG que estan treballant per a la transformació del país, intentant des de dins erradicar les desigualtats tan marcades i injustes. Aquestes organitzacions ajuden a que els avanços i canvis es facin amb més rapidesa.

La globalització i la cultura occidental està present en aquesta transformació. Això es pot observar en molts àmbits i sobre tot en les noves construccions, en la manera de vestir de la joventut, en el seu divertiment i en el seu desenvolupament cultural. El país avui ja té professionals qualificats propis fruit de l'existència de la xarxa educativa i universitària que hi ha en el país. Hi ha molts professionals que han obtingut la seva preparació professional en bones universitats estrangeres. Actualment es va incrementant el nombre de joves que cursen els seus graus, màsters i doctorats fora del seu país. Tot el territori des de fa 10 anys té accés a Internet.

Nepal també és una societat que porta un cert temps donant passos cap a la igualtat de gènere. De fet, un dels sectors on les dones estan començant a

introduir-se és la policia, que fins fa pocs anys ni existia perquè les seves funcions les exercia l'exèrcit. Les dones les veus com a empleades treballant en molts llocs de serveis, en organismes oficials, en sanitat, en educació, en les ONG

Sí és cert que el país té carències considerables: gran falta d'una gestió pública en favor d'afavorir pels seus habitants una bon accés a la salut pública, manca de drets laborals, sistema de pensions, qualitat educativa, bones infraestructures, accés a l'aigua potable per a tothom...etc. Juntament a aquesta dolorosa realitat Nepal ofereix al visitant la seva gran riquesa natural i paisatgística, el 40% del territori són boscos. Aquesta bellesa natural junt amb la seva ancestral cultural arquitectònica, que ja he anomenat abans, fa que el turista que allí arriba es vegi i es senti vivint envoltat d'un paradís sorprenent. A Nepal s'hi troba tota classe de bons serveis i atencions. Bons hotels i cafeteries, espais lúdics, museus i bons ressorts turístics enclavats en llocs on la natura es mostra exuberant i rica. Nepal és naturalista i espiritualitat, dos tresors que enamoren i enriqueixen als seus visitants.

Aquesta rica experiència va ser coronada amb l'arribada del meu gendre, el Jordi i la meua filla Esther amb les seves dues filles. La família va arribar el dia 27 i també han col·laborat en la redacció d'aquest escrit. El Jordi expressa així el seu agraïment. Aquestes festes de Nadal han sigut un regal sense límits, ja que tenir la oportunitat de conèixer un país com Nepal et dóna una visió real del món on vivim i del que en desconeixem tantes coses.

L'experiència en família va donar al viatge un aire joios que és únic. Vam compartir molts moments de convivència amb molta pau i alegria així com experiències que han valgut molt la pena. Hem pogut gaudir de llocs privilegiats que en el nostre país no podríem permetre'ns.

Marisol amb la família

Això sí, el meu cunyat Xavi ha sigut l'artífex de tot plegat i tota la família està molt agraïda. És una persona preciosa que ho dóna tot pels altres i sobretot, pels que estima. La veritat és que ha sigut per a tots nosaltres una experiència inoblidable. Tot un regal i un gran enriquiment. Desitgem que aquesta experiència nostra us apropi la realitat d'aquest país i la vida de la seva bona gent.

L'hospitalitat i
acolliment que et
mostra el nepalès
et captiva.
Entenc i
comparteixo la
dita "a Nepal es
ve per les seves
muntanyes, però
es torna per la
seva gent"

Homilia de dijous sant, Tarrés 14 abril 2022

La litúrgia d'avui, Dijous Sant és la celebració que millor expressa tot l'interior de Jesús i el sentit profund del seu missatge. Demà reviuem la seva mort, però avui Ell mateix, especialment en l'Evangeli de Sant Joan que hem llegit, ens obra i ens manifesta el sentit de la seva vida i de la seva mort, que és molt més important que la mateixa mort. I a més a més ens demana que nosaltres ens identifiquem amb ell, fent i vivint com ell va actuar i va viure: Feu això que és el meu memorial.

I què és això que hem de fer? Per una banda repetim, com ara, el gest que Jesús feu el vespre del dijous sant. Tal com ho recorda Sant Pau als cristians de Corinti, i no solament a ells sinó també a tots nosaltres. Ara bé, fer el memorial del Senyor no és únicament repetir el gest i les paraules de Jesús en el darrer sopar, de compartir el seu pa, sagrament del seu cos entregat, i beure del seu calze, sagrament de la seva sang vesada per tots nosaltres. Sant Joan ens recorda i remarca un altre gest de Jesús, el lavatori dels peus dels deixebles; tant important, com la institució de l'Eucaristia i que és el gest que dóna ple sentit al gest de l'entrega del seu cos i de la seva sang en el sagrament de l'eucaristia. De fet la solemne obertura amb el que arrenca al text del lavatori dels peus mostra la importància que Joan li dóna: "Conscient que havia arribat la seva 'hora', ell, que havia estimat els seus que eren al món, els va estimar fins a l'extrem".

I després de rentar-los-hi els peus afegí: ¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres". O sigui que l'entrega, el servei i disponibilitat envers als germans i germanes, especialment els més necessitats, és el que explica i dona sentit a l'Eucaristia. Perquè és l'amor, manifestat en el servei als germans i germanes, l'essència, el pal de paller, del missatge, i de la vida i a la mort de Jesús.

En el gest del servei amorós al necessitat, Crist hi és tan present com en la celebració de l'eucaristia. Si entenem

La nova icona de Sant Carles de Foucauld a la Vetlla de Pasqua

aquesta equiparació, entendrem la mútua relació entre els dos gestos de Jesús: l'Eucaristia i el lavatori dels peus. Rentar els peus era un servei que normalment només feien els esclaus. Jesús manifesta que ell és entre ells com el que serveix. És el que havia fet Jesús durant la seva vida, però ara vol fer un signe que no deixi lloc al dubte. El que és important no és tant el gest sinó el que vol significar i que explicitarà més endavant quant ens dirà: "Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat".

Una eucaristia, que comença i acaba al temple, no és l'eucaristia que va celebrar Jesús. Celebrar l'eucaristia és acceptar el compromís de donar-se totalment. L'eucaristia és el signe del lliurament. Si no es dóna aquesta entrega, el que fem és simplement un ritu. El significat per tant de l'eucaristia el percebem a la llum del lavatori dels peus. Jesús pren un pa i, mentre el parteix i el reparteix, els diu: això sóc jo. Jo sóc aquí per partir-me i repartir-me, per deixar-me menjar, perquè m'assimileu, per desaparèixer donant-me a vosaltres. Jo sóc sang, (vida) que es vessa sobre tots, que dóna vida a tothom, que treu de la mort tothom qui es deixa amarar per aquesta Vida. Jesús ens diu que repetim el gest no per simplement recordar el fet, sinó per prendre consciència del que significa i el visquem.

I un cop haurem pres consciència del que som, poseu-nos el davantal perquè és servint que esdevindrem senyors, és donant exemple concret d'amor que esdevindrem mestres de debò. I en aquest

dia de la caritat, pensem que la caritat no és donar el que ens sobre o d'allò del que podem prescindir, sinó a donar-nos nosaltres mateixos en cada cosa que fem, petita o grossa. Si ho entenem així sabrem posar-nos al costat dels més insignificants, d'aquests germans més petits i més necessitats, i no mirarem tant el que donem per tranquil·litzar les nostres consciències. Si ho fem així aquest serà el nostre millor Dijous Sant.

El servei i la disponibilitat envers als germans i germanes, especialment els més necessitats, és el que explica i dóna sentit a l'Eucaristia

Llegint a...

JOSEP CALVET

Pensant en la propera canonització del germà Ch. F.

Missa d'acció de gràcies de Roma el 16 de maig, amb les germanetes Armelle Vivier i Franca Boetti, Josep, Mercè, Roser i Assumpció de la Comunitat i la germaneta Paola

El Papa Francesc ha decidit que la canonització del Beat Carles de Foucauld tingui lloc a Roma el diumenge 15 de maig de 2022. Era una decisió molt esperada tant per tota la família espiritual foucauldiana com per molts cristians i cristianes inspirats en l'exemple de l'ermità de Tamanrasset. Què dir de nou sobre Carles de Foucauld? És tant el que s'ha escrit pel que fa a la vida i espiritualitat del Germà Universal que no m'és possible escriure res de nou. Tanmateix i, a risc de repetir-me, recordaré tot seguit els trets que em semblen principals de la biografia i espiritualitat del Germà Carles (Així era com li agradava que el nomenessin)

El caràcter transversal del seu exemple. L'espiritualitat del Germà Carles no és una espiritualitat limitada a la vida religiosa o centrada només en la vida laical. És una espiritualitat universal, oferta a qualsevol home o dona cristians, casats o cèlibes, religiosos o laics, joves o no, que desitgin viure d'acord als valors del qui ell va nomenar el "Model únic". Jesús. És per tant una espiritualitat del present, actual, amb una dimensió profundament mística i alhora profundament humana. És una espiritualitat d'Encarnació.

El seu amor per l'Eucaristia, per l'adoració i oració en el silenci de la seva senzilla capella. Aquesta actitud silenciosa o meditativa davant Jesús Eucaristia, és la font de la qual brollen l'energia i la ferma voluntat que van regir la seva vida des del moment de la seva conversió.

L'esperit de Natzaret: Vida senzilla, sense cercar la notorietat però fortament

encarnada, arrelada, compromesa i compartida amb els seus conveïns fins a les darreres conseqüències.

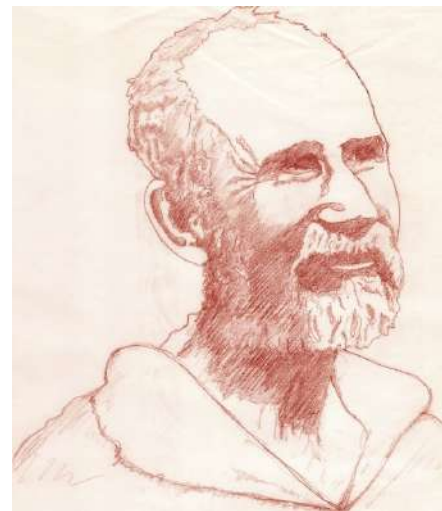
L'estima i el respecte per l'Islam. La profunda fe que va veure en el seu periple per les terres del Magrib i en els anys en què va viure al Sàhara algerià, primer a l'oasi de Beni-Abbes i mes tard en el més pregon del Sàhara, a Tamanrasset i a l'ermita de l'Assekrem al massís de l'Hoggar, va tenir gran influència en la seva vida i en la seva obra.

La seva presència amistosa, el seu esforç constant per conèixer, mes i millor, l'univers social i cultural de les gents entre les quals viu: els tuaregs i no per afany d'acumular saviesa i assolir la fama sinó per poder fer-se més proper i assequible i preservar i divulgar la riquesa cultural d'aquell poble.

Estar amb, estar al costat de... Acompanyar i servir. Certament també amb l'esperança d'apropar aquelles gents a la fe cristiana.

La seva gran capacitat de treball que arriba a l'esgotament. En el terreny espiritual les meditacions de l'Evangeli, dels misteris del Rosari, els diversos projectes de directoris i regles per a una fundació mai aconseguida. En el camp del coneixement els seus treballs sobre la llengua i cultura tuaregs amb el diccionari tuareg-francès i la recopilació i traducció de poemes en targuí i en la seva nombrosíssima correspondència.

El seu "descens". Cercant sempre el darrer lloc a imitació de Jesús. "Descens" que culmina amb la seva mort, l'1 de desembre de 1916, absurda,

sense èpica i, sobretot, solitària. Avui en diríem una víctima col·lateral de la guerra. Tanmateix aquell home que va morir sol a Tamanrasset, sense ningú que l'hagués seguit, va deixar tal petjada, que a partir dels anys trenta del passat segle i inspirades en la seva biografia i els seus escrits, van sorgir fundacions religioses, masculines, femenines, comunitats i grups de laics compromesos en aquesta espiritualitat de Natzaret que és tan transversal i a la qual tots els cristians estem cridats des de l'exemple de Jesús, "El Model Únic".

I la Família Espiritual segueix creixent i avui dia està formada per una vintena de comunitats, fraternitats i grups implantats en països tan diversos com Canadà i Vietnam, Itàlia i la República Centreafricana, Espanya i Haití o França i Corea del Sud. Diversos els països, diversos els carismes, únic objectiu: seguir l'exemple de Jesús especialment en el servei als més humils. Sense oblidar a tants homes i dones que no estan adscrits a cap grup de la Família Espiritual i que practiquen amb la seva vida diària els exemples del Germà Carles; també ells són Família Espiritual quan comencen o acaben les seves jornades posant a la ment o als llavis la Pregària d'abandó: "Pare fes de mi el que vulguis..." "... per que tu ets el meu Pare".

Retrat. Joan Figuerola

Catalunya Cristiana

Església de Tarragona n. 326 Abril 2022

El carisma de Sant Carles de Foucauld no és un repte, sinó una docilitat

El germà Charles de Foucauld (1858-1916) ha estat reconegut com a sant i proposat com a model de vida cristiana. El reconeixement de l'Església ha de ser acceptat per tots. El seu estil de vida evangèlic, pels qui vulguin imitar-lo, lliurament.

Perquè alguns sants i santes no passen mai de moda i desperten una atracció permanent... Un és Francesc d'Assís, una altra Teresa de l'infant Jesús i el mateix passa amb el Pare de Foucauld. La resposta és clara: perquè les seves paraules, el seu capteniment, tota la seva vida remet directament al Jesús de l'evangeli: són com un evangeli vivent. En ells i elles no hi trobem pràctiques extraordinàries, ni superhumanes, no hi trobem efectes màgics o missatges amenaçadors, menys encara aureoles celestials. En ells tot "diu" evangeli. L'extraordinari d'una vida evangèlica en el dia dia normal. Mirant-los notem el coratge per poder viure com ells.

Sabem la història moguda i en recerca del germà Carles, la seva estada dura i solitària al desert. No som capaços de fer el mateix. Ni cal. Però sí que ens veiem capaços de ser senzills de cor i intentar una vida austera i simple, ser pobres en l'esperit; de confiar filialment en Déu com a Pare Bo i posar-nos a les seves mans amb pau, passi el que passi; de viure la pregària d'abandó com qui respira. Aquest intent d'infància espiritual és la gran, i mai caduca, aportació que ens fa sant Carles de Foucauld.

Aquest és el projecte de vida que ens proposa Jesús: "El Regne de cel és dels qui són com els infants" (Mt 19,14) Alguns sants ho han aconseguit, sembla. No és un repte, sinó una docilitat.

Cal que ens esforcem a educar la sensibilitat humana necessària per a acollir el do de Déu de ser fills petits, confiats, amanyagats en la seva abraçada misericordiosa. Aquest esforç de disponibilitat a rebre el do espiritual passa per la sinceritat en les relacions i en les paraules, per la reflexió i la contemplació del que passa, per la recepció dels ensenyaments de la gent gran, per la obertura i acolliment com a actiu.

Així ens preparem per a ser evangeli en la vida real i a manifestar la força transformadora de la Paraula del Senyor. El testimoniatge de sant Charles de Foucauld ens ensenya a ser-ho.

Full Dominical Arquebisbat de Tarragona, 29 -5-22

El cartògraf sant

Fa cinc anys vaig fer quatre ratlles sobre un home venerable que el Papa Francesc aquest diumenge passat va canonitzar a Roma. Va reconèixer la seva santedat. Un cercador de Déu, un explorador, geògraf, militar. D'Estrasburg on va néixer fins a Tamanrasset (Algèria) on va morir va fer un llarg pelegrinatge geogràfic i espiritual.

Carles de Foucauld va néixer a Estrasburg l'any 1858. A la capital de l'Alsàcia té els seus orígens la biografia d'aquest home singular. Profundament humà i amb una vida que va testimoniar la presència de Déu. És la seva vida, una existència de recerca.

Militar, cartògraf i explorador al Marroc i Algèria. De vida lliberal i despreocupada, al retornar a França (1886) es confessa, combrega i reconduïx la seva vida. *"Quan vaig creure en Déu, no vaig poder fer res més que viure només per a ell"*. Pelegrina a Palestina i buscarà a Natza-ret, una vida de pobresa i soledat, després d'haver experimentat el silenci com a monjo a Akbe (Síria).

Ordenat prevere i es trasllada l'any 1901 a Algèria. A Tamanrasset (desert d'Algèria) fundarà una ermita. Viu enmig de tuaregs i berbers, i els dona aixopluc en cas d'atacs. Estudiarà la seva cultura i viurà un cristianisme de silenci; testimoniarà el Crist amb fets. Els Germanets de Jesús, seguidors del seu estil de vida, menen una vida de silenci, pregària i austeritat. Va morir en un atac a la porta de la seva ermita l'any 1916. Diumenge passat ha estat canonitzat a Roma.

El Papa Francesc ens convida a contemplar aquesta figura. Discreta, silenciosa i espiritual. Un home de Déu que va viure una espiritualitat d'abandó a Déu, atent a les necessitats dels altres, des de que la seva vida va fer un tomb a l'edat dels vint-i-vuit anys. Va deixar l'exploració geogràfica del nord de l'Àfrica per endinsar-se en la cartografia de Déu.

Setmanari Mes Osona, 17-5-22

Pregària a la Capella de Ca l'Hostal amb la nova icona de Sant Carles de Foucauld

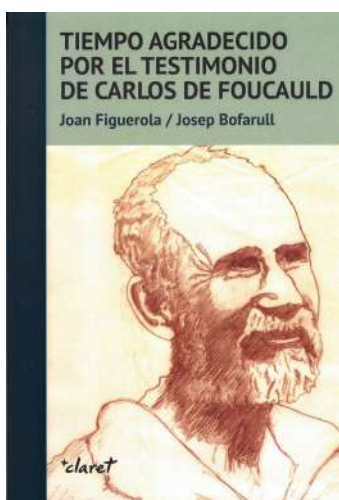
El racó de la musa

Publicacions

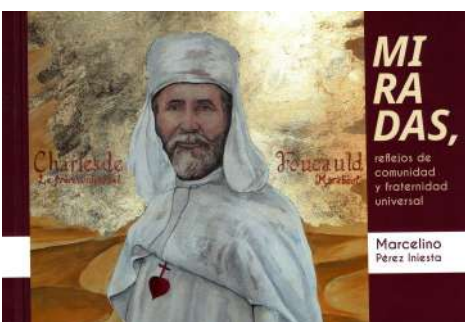
Antonio Bulnes Juárez
Editorial Milenio
Resumen

Senderos de vida es un paseo por la vida, recordando todo lo que han significado la familia, los amigos, conocidos y extraños, lugares, creencias, personajes, instituciones, emociones, sentimientos, etc. Un conjunto de poemas muy personales e íntimos que revelan el sentir de un ser humano. Un camino que recorre todo lo vivido y que ha ido configurando un mundo completo dentro de su sencillez. Un querer compartir con otros la palabra.

Joan Figuerola
Josép Bofarull
Editorial Claret
Edició en castellà, maig 2022
Resum

El llibre és l'experiència espiritual i un conjunt de confidències personals d'un membre de la Comunitat de Jesús i un sacerdot diocesà de Tarragona seguint el testimoni de Carles de Foucauld. La seva espiritualitat ha marcat les seves vides unides per vincles d'amistat i uns compromisos diversos a l'Església, a la vida familiar i en el món.

Marcelino Pérez
Edita Comunitat de Jesús, maig 2022

Col·lecció de retrats de persones que han acompanyat a la Comunitat de Jesús al llarg de 50 anys des dels seus inicis l'any 1968.

L'autor diu en les anotacions d'introducció al llibre:

"Hace unos meses, acorralado por el confinamiento me puse a dibujar y más que dibujar a personajes desconocidos me hizo ilusión esbozar en una serie de dibujos rápidos a amigos a los que estimo y quiero y en ese que hacer y casi por casualidad algunos de esos dibujos incluyeron a varios hermanos de la Comunitat de Jesús, a los que conocí en diferentes encuentros y con los que compartimos el nexo de unión que para todos conforma Tarrés. Con el cariño profundo a lo que representa la Comunitat y su entorno ubicado en Tarrés, me animé a extender esos esbozos a una serie de láminas que han conformado este conjunto que ahora se presenta...."

A Francisco de Asís se le atribuye por parte de sus historiadores una frase: "... y el Señor me dió hermanos...." y esto es lo que yo siento cuando me encuentro cerca de la Comunitat."

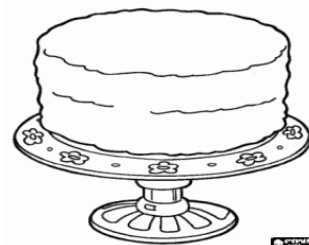
La cuinera misteriosa

COC RÀPID DE PASTANAGA I LLIMONA

Coc ràpid preparat pel pica pica després de la missa d'acció de gràcies per Carles de Foucauld a Reus. Recepta de Lourdes Vallès

Ingredients

4 ous
2 llimones grans
200 grs. de farina
125 grs. de sucre
la mida d'una tassa de llet
d'oli de girasol
1 tassa de llet
2 sobres de gasificant
4 pastanagues grandetes

Si us fixeu els ingredients són els del coc ràpid, però substituint la meitat de farina per la pastanaga. O sigui, si us agrada que quedi una massa més lleugera podeu posar més pastanaga i reduir la farina.

Podeu fer tot el procés remenant amb una cullera, no cal el minipimer.

El gasificant es presenta en 2 sobres petits i units, un és l'àcid i l'altre és el bicarbonat sòdic; per tant quan dic dos sobres de gasificant em refereixo als 4 sobres petits.

Preparació

En un recipient per preparar la massa, ratlleu la pastanaga, afegiu els 4 ous, remeneu bé, afegiu el sucre, remeneu, l'oli i la llet, remeneu. Incorporeu de mica en mica la farina mentre aneu remenant la barreja.

Ratlleu la pell de les dues llimones i després feu el suc. Incorporeu la pell de les llimones, el suc i els 2 sobres de gasificant a la massa i remeneu bé.

Escalfeu el forn 5 minuts a 180°

Amb un pinzell pinteu la safata per coure el coc amb margarina, o bé poseu paper de forn. Poseu la barreja i introduïu la safata al forn (dalt i baix), 180° i que es cogui 25' aproximadament.

ESPAGUETIS DE CALABACÍN CON PESTO

Ingredientes

para 4 personas:

- 2 calabacines
- 100g de tomates secos en aceite
- 1 cebolleta francesa o un trocito de cebolleta
- 40g de avellanas peladas
- 1 diente de ajo
- 30g de hojas de albahaca fresca
- 50g de queso parmesano rallado
- Tomates cherrys para acompañar
- Aceite de oliva virgen extra
- Sal

Preparación

Lava los calabacines, espíntalos y haz espaguetis con la ayuda de un espiralizador.

Vierte en el vaso de la batidora los tomates secos en aceite, las avellanas, la cebolleta pelada y troceada, las avellanas, el diente de ajo pelado y las hojas de albahaca.

Añade una pizca de sal y 50 ml de aceite de oliva virgen extra.

Tritúralo hasta conseguir una mezcla uniforme.

Sirve los espaguetis crudos o ligeramente escaldados en agua hirviendo durante 1 minuto) con el pesto y los tomates frescos.

SIGFRID PARTICIPATIU

GRÀCIES ALFONS
PER POSAR-NOS AL DIA DE TARRÉS
I PER LA TEVA INSPIRACIÓ!

ANIMEU-VOS
A ENVIAR HISTÒRIES
DEL SIGFRID
PER PROPER NÚMEROS

Hola Amadeu!
Què tal tot?

Molt bé Sigfrid .
Aquí repassant la
història de Tarrés

Interessant

Molt.

Val. Doncs
explica'm
algun record,
alguna cosa.

Buff!
Ja per començar, una conclusió
de la visita conjunta d'una part
del poble a Montserrat i al P
Estanislau

Ah,
Si el febrer
de 1969. Quina
conclusió
treus?

Doncs després, per
als monjos, quan el poble va
«girant cua» de MonTserraT,
es pot dir que
TarresThoM

I ja està??? Quin desastre
d'historiador!!!

Alfons